

Súmrak európskej civilizácie nová verzia

Názov:

Zánik európskej civilizácie, zákonité završenie budovania „multikultúrnej“ spoločnosti

Autor:

Ing. Pavel Fendek

Obsah:

- I. Úvod
- II. Multikulturalizmus a jeho definícia
- III. Filozofia multikulturalizmu a jej nositelia
- IV. Univerzálny princíp multikulturalizmu
- V. Multikulturalizmus a multikultúrna výchova
- VI. Nosné detaily problematiky a metodika ich skúmania
 1. Rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia, rovnosť, ľudské práva ...
 2. Menšinová problematika všeobecne
 3. Problematika homosexuálnej komunity
 4. Rómska problematika
 5. Demografia, ekonomika a sociálny systém
 6. Arabsko-islamský svet, vzťah Európy a Izraela k nemu a navzájom
 7. Vzťahy v a k EÚ
- VII. Záver - Zhrnutie problematiky
- VIII. Epilóg

Zoznam použitej literatúry:

1. Sternhell, Zeev: Hamanovi potomkovia: rasizmus - intelektuálna základňa nacizmu
Dostupné na internete: <http://www.blisty.cz/art/11702.html> (25/6/2009)
2. Page, Helan Enoch : Definition of Racism. Dostupne na internete:
<http://www.euroamerican.org/library/Racismdf.asp>
<http://www.chlive.org/pbeck/eastlibrary/WHITEPRIVILEGE&RACISMRESOURCES.htm>
(25/6/2009)
3. Fjordman: Expo and the Islamophobes. Dostupne na internete:
<http://www.globalpolitician.com/23971-islamism> (25/6/2009).
4. Auster, Lawrence: The Truth of Interracial Rape in the United States.
Dostupne na internete:
<http://www.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=26368> (25/6/2009).
5. Fendek, Pavel: Súmrak európskej civilizácie (Nepublikovaná práca)

I. Úvod

K záverom, uvedeným v prezentovanej téze, som dospel rozborom teórie a praxe multikulturalizmu. Podarilo sa mi dešifrovať princípy, ktorými sa multikulturalizmus reálne riadi, a tým definovať aj zákonitosti jeho vývoja. Ekonomickým vedám sa nezriedka a oprávnené vyčíta, že skĺzavajú do pozície exaktných vied a absentujú sociálnu stránku, čím sa človek pre ne stáva len premennou v ekonomických experimentoch. Spoločenské vedy však majú tendenciu skĺzavať aj do ďalšieho extrému, ich spolitizovaniu a zideologizovaniu tak, že výsledok je rovnaký a človek sa stáva tiež len premennou v sociálnych experimentoch. Teória a prax multikulturalizmu kombinuje obidve extrémne tendencie, čím umocňuje negatívne dopady na európsku spoločnosť. Konštrukcia multikulturalizmu v EÚ začína strácať stabilitu a jej negatíva začínajú rapídne prevažovať nad jej pozitívami. V tomto sa ako-tak zhodnú odporcovia aj prívrženci multikulturalizmu; v čom sa však zásadne nezhdnú, sú príčiny tohto procesu. Nebudem polemizovať o **ich argumentoch** pre vysvetlenie tejto skutočnosti, prezentujem **svoj výklad** príčin jeho bankrotu. Skúmal som podstatu multikulturalizmu a dopracoval som sa k záveru, že **produktom** nerovnomernej a protikladnej kultúrno-spoločenskej **evolúcie** ľudstva je **multikultúrnosť (multikulturalita)**, ktorá vzniká spontánne. V EÚ však multikultúrna spoločnosť spontánne nevzniká, EÚ bude multikulturalistický spoločenský systém, riadiaci sa princípmi neomarxistickej postmodernej **multikulturalistickej relativizácie hodnôt**. Tento systém je **politický konštrukt a revolučný produkt** sociálno-ekonomického inžinierstva, v podmienkach ktorého je medzikultúrny aj medzináboženský dialóg pre európsku kultúru, civilizáciu a Európanov negatívnym sprievodným fenoménom asistujúcim pri ich **islamizácii a zániku**. Pozitívnym fenoménom by bol len v prípade chápania diametrálneho rozdielu medzi **multikultúrnosťou**, ktorej produktom je **multikultúrna spoločnosť** a **multikulturalizmom**, ktorého produktom je postmoderná **multikulturalistická** spoločnosť.

Z hľadiska terminologického je multikultúrnosť to isté čo multikulturalita a obidva sú protiklad multikulturalizmu. Termín multikultúrnosť som zatiaľ uprednostnil čisto z praktického hľadiska výkladu problematiky. Multikultúrna spoločnosť je diametrálne odlišná od multikulturalistickej spoločnosti a v svojom výklade tieto termíny striktné rozlišujem. Musel som však zohľadňovať aj súčasnú terminológiu, preto tam, kde to kontext vyžadoval, použil som termín v úvodzovkách „multikultúrna“ spoločnosť, čo terminologicky znamená to isté ako multikulturalistická spoločnosť. Absencia chápania týchto rozdielov má fatálne dopady na európsku spoločnosť.

II. Multikulturalizmus a jeho definícia

Multikulturalizmus je duchovný produkt ultraľavicového neomarxistického hnutia nazývaného Nová ľavica z 60. rokov dvadsiateho storočia, ktorá vychádza z učenia tzv. Frankfurtskej školy, reprezentovanou skupinou neomarxistických filozofov, tzv. kultúrnych marxistov ako Adorno, Marcuse, Lukács, Gramsci, na ktorých nadviazali Foucault, Derrida, Habermas a ďalší. V kultúrnej vojne, ktorú Nová ľavica vyhlásila všetkým tradičným hodnotám a výtvarným európskej civilizácie dominovala postmoderna. Čo je však postmoderna? Reprezentatívne uvádzam myšlienky Frederica Jamesona, ktorý rozdelil históriu na niekoľko ér:

1. Vek realizmu: 1700-1850: obdobie trhového kapitalizmu na národných trhoch.
2. Vek modernizmu: Bol to monopolný kapitalizmus v ére imperializmu. Národné trhy sa rozšírili na svetové trhy, využívali lacnú pracovnú silu a lacných zahraničných surovín. Modernizmus začal vyjadrovať nespokojnosť so svetom.

3. Vek postmodernity je charakterizovaný neobmedzeným rastom nadnárodných korporácií. Likviduje predkapitalistické formy poľnohospodárstva a útočí na myseľ reklamou - dochádza k dislokácii a roztrieštenosti jazykových komunít. Ľudia žijú v halucinačnom, vzrušujúcom opojení. Životu dominujú obrazy z konzumentaristickej kultúry. Všetko je rovnaké, všetko je povrchné. Televízne obrazy nemajú nič spoločné s realitou. Všetko je gýč, napodobenina. Postmodernizmus je éra, kedy skončilo autentické povedomie o histórii. Podľa Jamesona potrebujeme marxizmus, aby sme rozlíšili, čo je reálne a čo imaginárne.

Nemám v úmysle polemizovať o tom, čo je postmoderna s názormi pána Jamesona, ani ďalších filozofov. V mojom systéme je súvzťažne postmoderna prejavom relativizácie a relativizácia je prejavom postmodernity. V postmodernej relativizácii je jeden objekt hodnotený subjektívne rôzne (dobro - zlo) a zároveň rôzne objekty sú hodnotené subjektívne rovnako (rovnosť všetkých kultúr), pretože v pluralite hodnôt absentujú jednoznačné hodnotové kritériá x. V praxi to znamená systematický a nepretržitý rozklad všetkých hodnotových štruktúr európskej kultúry a civilizácie do amorfnej, nestabilnej podoby. Multikulturalizmus je potom zákonite **nestabilný spoločenský systém**. Postmoderná relativizácia je vlastne antitézou relativity ($E=mc^2$) a relativistického ponímania sveta, v ktorom sú rovnaké aj rôzne objekty hodnotené objektívne vo vzťahu k jednoznačnému hodnotovému kritériu (C =rýchlosť svetla). Protiklad relativizácie a relativity je zaiste prekvapujúci.

Nová ľavica a jej pokračovatelia rozvinuli Marxov triedny boj na civilizačnú, kultúrnu, rasovú, menšinovú a komunitnú úroveň, čiže do podoby ideológie kultúrneho („multikultúrneho“) komunizmu. Multikulturalizmus môžeme potom definovať ako **spoločenský systém, „multikultúrny“ socializmus**, založený na **ideológii kultúrneho („multikultúrneho“) komunizmu** (ďalej aj **ideológia multikulturalizmu**) a riadený **totalitným politickým režimom**, ktorého súčasťou je **politická korektnosť**. Jeho príbuznosť so socialistickým zriadením, komunistickou ideológiou a totalitným politickým režimom ako ich definoval Marx a v praxi realizoval Lenin a jeho nástupcovia je evidentná. **Princíp nezmieriteľného triedneho boja v novej, kultúrnej („multikultúrnej“) podobe**, je podobný vzťahu buržoázie a proletariátu, ako aj mierovému spolužitiu vzájomne nezmieriteľných protikladných spoločenských systémov, socializmu a kapitalizmu, ktoré je inovovane nazývané medzikultúrny a medzináboženský dialóg. Tento systém je nezávislý od dosiahnutej úrovne vývoja spoločnosti aj od foriem vlastníctva, preto ho možno aplikovať globálne. Heslo: socializmus si rozvracať nedáme a nepriateľov socialistického zriadenia tvrdo, ale spravodlivo potrestáme, viedlo k politickým procesom, útlaku a neslobode. Rovnaké heslo sa aplikuje v praxi aj pri budovaní „multikultúrnej“ spoločnosti. **Multikulturalizmus teda nie je teória, ani ideológia, ale spoločenský systém, „multikultúrny“ socializmus, založený na teórii a ideológii kultúrneho („multikultúrneho“) komunizmu a riadený totalitným politickým režimom.**

III. Filozofia multikulturalizmu a jej nositelia

Nová ľavica pochopila, že socialistická revolúcia a diktatúra proletariátu je anachronizmus, preto použila novú taktiku a zaútočila na kultúrne a historické korene európskych štátov. Pokračovatelia myšlienok šesťdesiatych rokov zaujali vplyvné miesta v ekonomike, politike, kultúre a začali podkopávať tradičné európske hodnoty. Ich filozofia je deštruktívna kritika a eliminácia všetkých hlavných prvkov západnej kultúry, jej antického, židovského a kresťanského dedičstva, autority, morálky, tradície, rodiny, lojality, vlastenectva, národného uvedomenia, konvencií, atď. Víťanými

spojencami sú všetci, ktorí akýmkoľvek spôsobom odmietajú vyššie uvedené hodnoty; nazývaní sú aj nový proletariát, lebo ten „starý“ robotnícky zlyhal. Riadia sa pritom zásadami, ktorých počet nie je ani možné exaktne definovať, preto uvediem tie najviac frekventované:

- Neexistuje žiadna pravda, len súperiace programy.
- Všetky nároky na morálnu nadradenosť Západnej civilizácie nad ostatnými sú zrušené Západnou históriou rasizmu, kolonializmu a svetovými vojnami.
- Neexistujú žiadne objektívne štandardy, podľa ktorých by sme mohli určiť, že nejaká kultúra je lepšia než iná. Každý, kto niečo také tvrdí, je zlý utláčateľ a rasista.
- Prosperita Západu bola vybudovaná na bezohľadnom vykorisťovaní Tretieho sveta; Západniari si teda zaslúžia chudobu a utrpenie.
- Zločin je chybou spoločnosti, nie zločincami. Úbohí zločinci majú nárok na to, čo chcú. Podriaďovať sa kriminálnikom je mravnejšie, ako im odporovať.
- Chudobní sú obeť. Zločinci sú obeť. A len obeť sú mravné. Preto len chudobní a zločinci sú mravní. (Bohatí ľudia si môžu požičať trochu mravnosti, keď sa identifikujú s chudobnými a so zločincami).
- Mravný človek nemôže nikdy ospravedlniť násilie. Je vždy lepšie byť obeťou, ako bojovať, dokonca aj v sebaobrane. "Utláčovaným" je ale násilie povolené vždy; oni len odrážajú zlo svojich utláčateľov.
- Pokiaľ sú Západniari vystavení teroru, ich jedinou morálnou odpoveďou je ospravedlniť sa za hriechy minulosti, pochopiť teroristov, urobiť ústupky atď. ...

Jedna zásada je však základná. Len biely človek môže byť rasista a správať sa rasisticky; pokiaľ je rasista a správa sa rasisticky ne-biely človek, vždy je to len spravodlivá reakcia na rasizmus bieleho človeka. Profesor Zeev Sternhell uvádza, že „rasizmus ako politická teória a ako **základ teórie dejín** vstúpil do európskej politiky v druhej polovici 19. storočia. Ako politická sila vstúpil do popredia v podobe antisemitizmu na prelome storočí, aby sa potom stal intelektuálnou základňou nacizmu. V histórii národov ho nájdeme od počiatku dejín¹“. Revolučnú definíciu rasizmu predstavila istá Dr. Helan Page, profesorka antropológie, ktorú v roku 1993 rozšírila organizácia American Anthropological Association. Definícia bola všeobecne akceptovaná. Dr. Page nie je nový génius typu Marxa, v mojom rozbere len stelesňuje všetkých neomarxistických intelektuálov a filozofov. Dr. Page definuje rasizmus takto:

„Účelom je vytvoriť "belošskú" rasovú skupinu, ktorá usiluje o legitimitu vlastného spoločenského vzostupu pomocou premenlivého sortimentu "belošských" kultúrnych praktík, ktoré sú definované ako "belošské" nie len na nejakom predpokladanom biologickom základe, ale hlavne na základe "**ideologického beloštva**"²“. Uvádza týchto päť zásad:

1. Rasizmus je ideologický, štrukturálny a historický stratifikačný proces, prostredníctvom ktorého je populácia európskeho pôvodu, za pomoci svojich individuálnych aj inštitučných nátlakových praktík, schopná podporovať k svojmu najväčšiemu prospechu dynamický mechanizmus spoločenskej mobility smerom hore alebo dole k všeobecnej nevýhode obyvateľstva, označeného ako nebelošské (v globálnom meradle) užívaním farby kože, pohlavia, triedy, etnickej príslušnosti či nezápadnej národnej príslušnosti. To sú hlavné ukazovatele meradla, ktorých sa používa k vynucovaniu diferenčného rozdeľovania zdrojov, ktoré vedie k podstatným zmenám v relatív-

¹ Sternhell, Zeev: Hamanovi potomkovia: rasizmus - intelektuálna základňa nacizmu
Dostupné na internete: <http://www.blisty.cz/art/11702.html>

² Britské listy: Definícia rasizmu podľa Dr. Page Page, Helan Enoch Dr.: Definition of Racism.
Dostupné na internete:
<http://www.euroamerican.org/library/Racismdf.asp>
<http://www.chlive.org/pbeck/eastlibrary/WHITEPRIVILEGE&RACISMRESOURCES.htm>

nom rasovom postavení, a to spôsobmi ktoré dávajú prednosť obyvateľstvu označovanému ako "belošské".

2. Účelom tohto špeciálneho stratifikačného procesu, ktorý existuje od roku 1492, je vytvoriť "belošskú" rasovú skupinu, ktorej spoločenský status systematicky stúpa, ktorá je vnútorne stratifikovaná a ktorá usiluje o legitimizáciu vlastného spoločenského vzostupu pomocou premenlivého sortimentu "belošských" kultúrnych praktík, ktoré sú definované ako "belošské" nie na nejakom predpokladanom biologickom základe, ale na základe "ideologického beloštva" - v oblasti rasového diškurzu a reprezentácie.

3. Konceptuálny obsah tohto historicky a politickým obsahom naplneného poľa podporujú rasové faktory, ktoré mnohými spôsobmi artikulujú a ospravedlňujú potlačovanie "ideologického černoštva" (a všetky ďalšie formy nebelošstva, ktoré z toho môžu vyplývať). To býva sprevádzané mnohými oficiálnymi aj neoficiálnymi prostriedkami inštitučnej nadvlády, zavedenými interpersonálnymi interakciami, kultúrnym imperializmom, alebo inými rasovými prostriedkami kontroly informácií.

4. Ako generatívny princíp rasizmu sa "ideologické beloštvo" týka dvojakého procesu chovania, ktorého súčasťou je vytváranie identifikačných štruktúr a legitimizácia prístupu k zdrojom. Obidvoje to kedysi bola prax, otvorene uznávaná ako "belošská nadvláda", avšak teraz je to prax, ktorá býva opakovaná jemnejším a skrytejším spôsobom a je pozorovateľná ako zavedená množina implicitne preskriptívnych, explicitne však odmietaných belošských vládnucich princípov, o ktorých očakávajú všetci, ktorí sa identifikujú ako "belosi", že ich budú dodržiavať - **hlavne bieli muži** – pokiaľ si majú zachovať svoje vlastné rasové postavenie ako príslušníci týchto privilegovaných skupín a presadiť svoje právo k privilegovanému prístupu k zdrojom.

5. Kolektívne podporujú príslušníci tejto "belošskej", rasovo privilegovanej globálnej populácie svoj zdieľaný politický úmysel vnucovať vzorce obmedzeného prístupu k zdrojom rasovo podriadeným obyvateľom a udržiavať svoje právo predpisovať a diktovať menší prístup k zdrojom pre určitých aspirujúcich členov "nebelošského" obyvateľstva, ktorého internalizovaný rasizmus, spoľahlivá komplicita a dôkladne kontrolovaná ochota spolupracovať s rasovo dominantnými skupinami je neustále vyžadovaná a odmeňovaná.

Ja dokazujem, že rasizmus ako politická teória a ako **základ teórie dejín** vstúpil znovu do európskej a aj globálnej politiky v novej, unikátnej forme v 60. rokoch 20. storočia. Ako politická sila vystúpil do popredia v podobe **globálneho antibeloštva** a stal sa intelektuálnou základňou multikulturalizmu. Naplno sa prejavil po páde komunizmu začiatkom 90. rokov 20. storočia. Súhlasím s profesorom Sternhellom, že v histórii národov ho nájdeme od počiatku dejín. Dr. Page svojim globálnym antibeloštvom definovala paradoxne novú rasistickú teóriu a systém, v ktorom sú bieli ľudia en block rasisti, čiže **multikulturalistický variant triedneho nepriateľa**, nezávisle na tom, či tvoria v tej-ktorej krajine drvivú väčšinu, alebo drvivú menšinu. Ne-bieli ľudia tak majú pri presadzovaní **svojho rasovo-spoločenského vzostupu** legitímne právo použiť proti nim akékoľvek prostriedky, vrátane **násillia** aby mohli nastoliť nový, multikulturalistický variant diktatúry proletariátu. Nazval som ju **diktatúra multikulturalistického rasizmu ne-bielych ľudí** (proletariát), teda variant socialistického spoločenského systému, v ktorom sú príslušníci všetkých rás a kultúr síce formálne rovní, ale táto multikulturalistická rovnosť sa dá dosiahnuť len termináciou multikulturalistického triedneho nepriateľa, bielych ľudí (buržoázia), **ich kultúry a civilizácie** podobným spôsobom, ako to realizovali bolševici. Pokiaľ bieli ľudia **nastolovaniu diktatúry** multikulturalistického rasizmu ne-bielych ľudí odporujú, je to paradoxne označované ako prejav **ich** rasizmu a spiatočnícťva. Multikulturalizmus tak reálne likviduje

slobodu, rovnosť, bratstvo aj demokraciu, hoci práve tieto hodnoty formálne deklaruje. (Zimbabwe, JAR, USA, EÚ). Komunistickú diktatúru poznám, žil som v nej a holo-kaust Židov je nespochybniteľný. Pokiaľ virtuálne dosadíme na miesto bielych ľudí Židov zistíme, že Dr. Page teoreticky súhrnne naviazala na politickú teóriu komunistov a nacistov. Prečo však tento pavedecký paškvil prijali ako politickú teóriu, teóriu dejín a prax proti svojim vlastným európskym obyvateľom aj európske krajiny? Vysvetlenie je pragmatické. Boj proti „rasistickému belošstvu“ umocňuje nestabilitu multikulturalistickej spoločnosti, ktorá tým smeruje k takej deštrukcii a chaosu, že nastolenie **totalitnej diktatúry** nového typu je prakticky jediná možnosť jeho zvládnutia, čo zrejme vyhovuje mocenským a ekonomickým ambíciám korporatívnych kruhov EÚ. Pretože cynizmus európskych „elít“ je evidentný, považujem uvedený záver za najpravdepodobnejší napriek tomu, že nie som fanúšikom konšpiratívnych teórií. Moja obrazotvornosť a rácia nie sú jednoducho schopné akceptovať možnosť, že to celé je výlučne prejavom ich naivity a stupídnosti.

V nijakom historickom prameni som nezaregistroval nadšenie Židov pre nacizmus, hoci konšpiratívne teórie dokazujú, že židovské elity vznik nacizmu z rôznych dôvodov vyvolali a podporovali. Všeobecné nadšenie pre multikulturalizmus nepanuje ani medzi Európanmi, napriek jeho mohutnej propagácii. Pokiaľ teda v teórii Dr. Page virtuálne nahradíme Európanov Židmi, zistíme, že medzi ňou a Dr. Goebelsom niet podstatného rozdielu, len do postavenia Židov sa dostali Európania a bieli ľudia všeobecne, ako vinníci za všetko zlo na tejto planéte. V postmoderných multikulturalistických podmienkach sa tak paradoxne agresormi a páchatelmi rasistického útlaku reálne stali všetci ne-bieli ľudia a ich domovské krajiny napriek tomu, že nosia háv obete. Ich vzťah k bielym ľuďom a k ich krajinám zmuťoval na vzťah nacistov k Židom a ďalším tzv. menejcenným rasám a ich krajinám, voči ktorým si nárokovali právo na okupáciu, kolonizáciu a genocídu ich obyvateľov. Ne-bieli ľudia si rovnako nárokuje právo na kolonizáciu a okupáciu európskych krajín a odpor Európanov proti ich neoarizačnej a kolonizačnej imigrácii označujú ako rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia atď., čo paradoxne dokazuje, že teória Dr. Page je rovnako rasistická ako nacistická. Averzia, odpor a dokonca nenávisť Európanov k ne-európskym imigrantom nie je potom paradoxne rasizmus, xenofóbia atď., ale inštinktívna, alebo vedomá reakcia na ohrozenie svojej vlastnej existencie. Iróniu a zároveň tragiku tejto situácie umocňuje fakt, že do podobného postavenia ako Európania sa paradoxne znovu dostávajú aj Židia a štát Izrael ako stelesnené zlo, ktorí sú hlavne v ponímaní islamského sveta, zdrojom napätia na celom svete. V EÚ tiež rastú antiizraelské nálady.

Neomarxistická postmoderna bola vytvorená, aby ochromila Západ pred jedným nepriateľom, socializmom a komunistickou ideológiou reprezentovanými ZSSR. Teraz ju však v jej **multikulturalistickej variante** proti Európanom používajú iní nepriatelia. Dnešní „multikultúrni“ ultraľavicoví neomarxistickí protivojnoví demonštranti nosia palestínske šatky bez toho, aby si uvedomovali, ako groteskne to vyzerá, keď sa objímajú s náboženskými absolutistami, ktorí chcú znovu nastoliť mocenské vzťahy siedmeho storočia. Ich konanie je však v súlade s charakterom hodnôt, ktoré vyznávajú. Multikulturalizmus sa dnes definuje nie tým, **za čím** stojí, ale tým, **proti čomu** reálne je napriek jeho rétorike: proti slobode, demokracii, bielym mužom, Európe a samotnej predstave objektívnej reality. V postmodernej multikulturalistickej spoločnosti je tak takmer všetko, čo sa prezentuje ako realita, orwelovské **popretie reality**. Multikulturalisti sú v princípe ultraľavicoví extrémisti označujúci všetkých, ktorí nesúhlasia s ich konaním a politikou ako extrémna pravica, populisti atď., nezávisle na tom, či sú orientovaní ľavicovo, alebo pravicovo. Ultraľavicoví extrémisti sú, rovnako ako nacisti, aj ich pohrobkovia, neonacisti, ktorých multikulturalisti označujú ako extrémna pravica, aby zatajili svoju vzájomnú ideologickú príbuznosť. Keď vyhodnotíme

ultraľavicovú multikulturalistickú rétoriku a konanie najvyšších kruhov EÚ, dostaneme zaujímavý výsledok. Extrémna pravica buď neexistuje, alebo je bezvýznamná, prípadne ani nevieme definovať, čo to vlastne je, pretože extrémna ľavica definuje ako extrémnu pravicu všetkých svojich oponentov. Musel som preto exaktne definovať pojmy ako rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia, homofóbia... islamofóbia, ktorých skutočný význam deformuje, či prekrúca ideológia multikulturalizmu. Nacionalizmus v extrémnej podobe **šovinizmu**, ako ho predvádzajú napr. niektoré maďarské združenia, nie je typickým prejavom „extrémnej pravice“ ako je oficiálne prezentované, pretože šovinistom môže byť prakticky ktokoľvek, aj Zuluľaker s lukom.

Tobias Hübinette, jeden zo spoluzakladateľov švédskej extrémistickej ľavicovej organizácie Expo napísal v roku 1996, že „cítiť a myslieť si, že **biela rasa je podradná** vo všetkých ohľadoch, je s ohľadom na jej históriu a súčasnosť prirodzené. Nech západné krajiny bielej rasy zahynú v krvi a utrpení. Nech žije multikultúrna, radikálne premiešaná a beztriedna ekologická spoločnosť! Nech žije anarchia^{3!}“ Podľa tohto kréda, samozrejme v podstatne sofistikovanejšej podobe, postupujú a konajú všetci budovatelia multikulturalizmu bez výnimky, ktorí tým považujú **genocídu** stoviek miliónov európskych ľudí za akt prirodzený a oprávnený. Kde sa vzala takáto ohromná nenávisť a prečo chcú európski „multikultúrni“ filozofi, intelektuáli a apologéti multikulturalizmu pripraviť taký krutý osud svojim vlastným ľuďom, Európanom? Pokiaľ multikulturalisti, Európania, takto nenávidia a pohrdajú svojou vlastnou rasou, národmi, kultúrou a civilizáciou, aký vzťah si automaticky vytvoria imigranti z tretieho sveta? Logicky si vytvoria nenávisť a pohrdanie všetkým európskym, vrátane Európanmi samotnými, logicky budú považovať svoju kultúru a seba nadradených nad kultúrou európskou aj nad Európanmi. Ako sa potom môžu integrovať do spoločnosti, ktorou tak pohrdajú? Vzťah imigrantov a domácich Európanov je tým osudovo predurčený podobne, ako Nemcov a Židov za nacizmu. Zámer pripraviť taký krutý osud svojim vlastným ľuďom, Európanom, je preto len **prejavom charakteru hodnôt ideológie multikulturalizmu**, čo je kombinácia rovnosťou a toleranciou kamuflovanej multikulturalistickej formy triednej nenávisťi, fanatizmu, korporatívnych a iných záujmov. Táto ideológia vznikla v zásade syntézou podstatných znakov marxistického socializmu (internacionalizmus), národného socializmu (nacizmus), korporatívneho nad-národného kapitalizmu (ekonomizmus), orwelovského systému, kresťanského idealizmu a emócií užitočných idiotov každého druhu. Ideológia multikulturalizmu je tak porovnateľná s ideológiou marxistickou a nacistickou, s vierou náboženských fanatikov či posadnutosťou. Charakter hodnôt ideológie **multikulturalizmu a islamu** sú prakticky totožné, preto multikulturalisti urputne dokazujú, že islam je „**náboženstvo mieru**“ a toho, kto tomu oponuje trestajú za zločin „islamofóbie“. Na výber máme potom len dve možnosti. Buď multikulturalizmus prijmeme bez výhrad **ako vieru**, alebo ho úplne zavrhneme. Žiadny racionálny kompromis jednoducho neexistuje.

IV. Univerzálny princíp multikulturalizmu

Západná civilizácia sa od začiatku 90. rokov 20. storočia nachádza v stave úpadku. Západné národy ohrozuje demografický, kultúrno-spoločenský a aj ekonomický kolaps. Masová imigrácia prisťahovalcov s odlišnou kultúrou aj hodnotami a hlavne odkultúrňovanie a odnárodňovanie jednotlivých národných štátov, ktoré môže viesť až k ich totálnemu zániku, tieto tendencie tragicky umocňujú. Multikulturalizmus v tomto kontexte ochromuje odpoveď európskej civilizácie prakticky na všetky výzvy

³ Fjordman: Expo and the Islamophobes. Dostupne na internete: <http://www.globalpolitician.com/23971-islamism>

súčasného sveta. Príkladom je apeasment k islamskému terorizmu a islamu všeobecne. Západ sa jednostranne, bez **evolučného ponímania dejín**, neustále pred islamom a vlastne pred všetkými ospravedlňuje, ustupuje a platí reparácie, či tribút za svoju sebedovedomú minulosť. Bieli ľudia sa všeobecne začínajú správať rovnako **iracionálne a zbabelo** ako bieli Američania k čiernym a ne-bielym Američanom. Pozitívny rasizmus bielych Američanov bol v minulosti jednoznačne označovaný ako regres, zatiaľ čo súčasný pozitívny rasizmus čiernych a ne-bielych Američanov je prezentovaný ako progres, vyrovnávajúci postavenie týchto rasových komunit (pozitívna diskriminácia). Z uvedeného vyplýva, že pravdepodobne najnebezpečnejšou ideou je to, že práva nenáležia suverénnemu jedincovi, ale skupine, a že každá skupina s výnimkou majoritnej bielej spoločnosti, alebo dokonca aj minoritnej bielej spoločnosti má právo na potlačovanie kritiky zamerané proti nej pomocou politických prostriedkov, vrátane násilia. Všeobecne to platí aj pre vzťah medzi „bohatým Severom“ a „chudobným Juhom“. Euro-arabský dialóg navyše naznačuje, že je to sofistikovane riadený zámer.

Multikulturalizmus je v tomto kontexte **hybnou silou kultúrnej vojny** proti európskej kultúre a civilizácii, ktorý arogantne a scestne **považuje sám seba za hodnotu**; oficiálne uznáva len rovnosť a toleranciu a neuznáva nerovnosť a netoleranciu. Základnou „multikultúrnou“ dogmou sa v tomto kontexte stalo tvrdenie, že všetky kultúry a civilizácie sú si rovné nezávisle od dosiahnutej úrovne kultúrno-spoločenskej evolúcie, vzájomne sa obohacujú a tým vytvárajú rozmanitú „multikultúrnú“ tolerantnú spoločnosť. Druhou základnou dogmou je tvrdenie, že žiadna kultúra nie je dominantná a všetky kultúry si musia zachovať svoje osobitosti, inak dôjde k ich asimilácii a zániku „multikultúrnej“ spoločnosti. Treťou základnou dogmou je tvrdenie, že všetky kultúry sú si síce rovné, výnimku tvorí len európska kultúra, ktorú treba pribiť na križ, aby sňala zo seba vinu za všetky nespočetné historicky spáchané hriechy. **Z princípu** ideológie multikulturalizmu (multikulturalistického komunizmu) je len európska spoločnosť a jej kultúra netolerantná, preto ju treba nevyhnutne potrestať. Je to logické, veď podľa Dr. Page jedine Európania, bieli ľudia, ich kultúra a civilizácia je vinná za rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu, xenofóbiu, islamofóbiu, otrokárstvo, imperializmus, kolonializmus, neokoloniálne vykorisťovanie a ďalšie nespočetné zločiny. Rovnosť všetkých kultúr, ich vzájomné obohacovanie sa a tolerancia je oficiálny princíp multikulturalizmu hodný Allahovho raja, ktorý tak paradoxne z princípu svojich vlastných dogiem a ich aplikáciou v praxi **popiera sám seba**. Dôkaz: Multikulturalizmus postupne degraduje všetky morálne a ostatné hodnotové kritériá európskej kultúry a civilizácie na **anachronizmus a regres**, ich deformáciu a opak vydáva za **progres**. Amorfná pluralita hodnôt spôsobuje rozklad všetkých kultúrno-spoločenských hodnotových štruktúr európskej kultúry a civilizácie a jej nestabilitu. Imigrantské kultúry sú však zväčša založené na pevných hodnotových kritériách, štruktúre a stabilite, ich príslušníkom je úplne ľahostajné, čo Európania považujú za regres, či progres a odmietajú európsku kultúru a civilizáciu en block ako úpadkovú. Aby multikulturalisti dosiahli aspoň zdanie fungovania svojej utopickej spoločnosti a proklamovanú rovnosť všetkých kultúr, použili excelentný trik. Dehonestovali na **anachronizmy** a re-gresy všetky hodnoty, ktoré robili európsku kultúru a civilizáciu Veľkou, silnou, rešpektovanou, obdivovanou, napodobenia hodnou, obávanou, imponujúcou, vzbudzujúcu záviť a často, pre jej **povýšenosť, dominantnosť a uznávanú nadradenosť**, aj nenávisť príslušníkov ostatných kultúr a civilizácií, ktoré také úspechy nedosiahli. Týmto trikom sa však nedosiahlo rovné postavenie imigrantských kultúr s európskou. Európska kultúra, civilizácia a samotní Európania sa naopak stali zákonite en block **anachronizmom** a regresom, čiže **podradní k všetkým imigrantským kultúram** a ich príslušníkom. Títo sa stali pre ňu zákonite

en block **progresom a obohatením**, hoci podľa vzoru multikulturalistov pociťujú voči nej a Európanom len nenávisť a **na rozdiel od minulosti** pohľadajú ňou a Európanmi ako menejcennými. Do európskej spoločnosti sa tak reálne neintegrujú imigranti ale naopak, Európania sú nútení inte-grovať sa do spoločnosti, ktorú postupne **formujú imigranti a menšiny**.

Tento fenomén som nazval **Univerzálny princíp** neomarxistickej postmodernity a budovania multikulturalistickej spoločnosti. Oficiálny „multikultúrny“ princíp rovnosti kultúr, ich vzájomného obohacovania sa a tolerance je len jeho utopická kamufláž. Neomarxistický postmoderný relativizmus kombinovaný s multikulturalizmom je preto vražedný totalitný politický konštrukt, ktorý spolu s rasistickou teóriou Dr. Page tvoria **rasistický totalitný politický konštrukt a základ multikulturalistickej teórie dejín**, kde sú bieli ľudia, ich kultúra a civilizácia označovaní aj ako rakovinový nádor na tele ľudstva, ktorí svoju historickú vinu môžu vykúpiť len svojou vlastnou termináciou. Aj od tohto sa odvíja reálna „multikultúrna“, menšinová, antidiskriminačná, imigračná a integračná politika EÚ, aj preto sú práva imigrantov, menšín, komunít a zničenie európskych národných štátov a národov jej prioritnou agendou, aj preto je ustrašený **apeasment** európskej kultúry a civilizácie základom medzikultúrneho a medzináboženského dialógu. Na základe tohto poznania vieme logicky interpretovať aj tie najnepochopiteľnejšie rozhodnutia politikov a procesy v krajinách EÚ, či v Západnom civilizačnom okruhu všeobecne. Budovanie „**multikultúrnej**“ spoločnosti v stále viac **centralizovanej a unifikovanej EÚ** je tak zákonite proces likvidácie európskej kultúry, civilizácie a dokonca aj fyzickej likvidácie, čiže **genocídy** samotných Európanov. Teraz je už logicky pochopiteľné, prečo multikulturalizmus nielen že akceptuje, ale dokonca iniciuje a podporuje **hanobenie bielej rasy**, národov, kresťanského vierovyznania, kultúrnej identity, dejín a samotných Európanov. Práve na tejto **scestnosti** je multikulturalizmus založený, taký je skutočný **charakter jeho hodnôt**, preto sú multikulturalisti takí citliví na kritiku, preto ju vydávajú za hanobenie rasy, národa, náboženstva, rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu atď. pokiaľ ide o vzťah majority k menšinám a bielych ľudí k ne-bielym ľuďom, preto to nikdy neplatí naopak. Multikulturalizmus tak zo svojej podstaty a charakteru hodnôt cieľavedome podnecuje nenávisť k Európanom, vyvoláva antieurópske a antibelošské nálady a **legalizuje** šovinizmus a extrémizmus menšín a komunít, založený na rase, národnosti, etniku ... a vierovyznaní, čiže legalizuje menšinový rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu ... a christianofóbiu prostredníctvom **Antidiskriminačného zákona** a ďalšími zákonmi s ním súvisiacimi. Nazval som ich **Bruselské rasové zákony tvoriace komunitný systém práva** založený na privilégiách, špeciálnom zaobchádzaní a ochrane imigrantov, menšín a komunít, ktorý likviduje princíp rovnosti občanov pred zákonom. Ako ukazuje prax, rasizmom, diskrimináciou, netoleranciou, xenofóbiou, islamofóbiou, homofóbiou, **extrémizmom** atď. môže byť už prakticky čokoľvek. Biely, psychicky a fyzicky zdravý, heterosexuálny muž, pokiaľ je navyše ešte aj kresťanskej kultúrnej identity, či dokonca kresťanského vierovyznania, predstavuje pre budovanie „multikultúrnej“ spoločnosti najväčšiu hrozbu, preto mu bol prisúdený biľag viny bieleho muža **za všetko zlo** na tejto planéte. Stal sa tak prakticky najviac prenasledovaným a ohrozovaným príslušníkom ľudského rodu na svete. Averziu a odpor k tejto hanebnosti multikulturalizmus demagogicky a zákerne označuje ako európsky rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu...a islamofóbiu, hoci v princípe ide o averziu a odpor európskej spoločnosti proti ne-európskym rasistom a extrémistom, ako aj proti európskym multikulturalistickým rasistickým kolaborantom a extrémistom. V „multikultúrnej“ spoločnosti sa tak orwelovsky stáva dôsledok príčinou, obeť páchatelom a šarlatánstvo vedou.

Budovanie „multikultúrnej“ spoločnosti teda vychádza z teoretického princípu, že všetky kultúry sú si rovné a pokiaľ príslušníci všetkých rás a kultúr budú mať vytvorené rovnaké podmienky, budú sa rozvíjať rovnako bez toho, aby sa museli asimilovať. Rasové a kultúrne odlišnosti nepredstavujú prekážku, naopak, sú prínosom pri vzájomnom obohacovaní sa a formovaní integrovanej a rozmanitej tolerantnej spoločnosti. Tento teoretický predpoklad má však jednu závažnú chybu; v reálnom živote nefunguje rovnako, ako budovanie **všetkých svetlých zajtrajškov**. Princíp rovnosti občanov pred zákonom neznamena, že všetci ľudia sú si objektívne rovní, stanovuje len **hodnotové kritériá rovnosti**, pričom samotná **rovnosť nie je hodnotou**. Hodnotou je len **rovnoprávnosť**. Objektívna realita tak vyvracia teoretický princíp „multi-kultúrnej“ **rovnosti príslušníkov všetkých rás a kultúr**, na ktorom stojí a padá budovanie postmodernej multikulturalistickej spoločnosti, pretože **stavia ne-hodnotu rovnosť na piedestál hodnôt**. Morálna prevaha hodnôt evolučnej multikultúrnosti nad hodnotami revolučného multikulturalizmu je tak jednoznačne dokázaná. Kultúry a civilizácie nie sú si jednoducho rovné ako ľudia, čo však neznamena, že v podmienkach evolučnej multikultúrnosti nemôžu bez väčších problémov fungovať k vzájomnému prospechu, pokiaľ sú kompatibilné. V tomto prípade však platí princíp dominantnej kultúry, ktorá sa stala dominantnou nie len mocenskou a technickou, ale aj duchovnou prevahou. Príkladom je Helénske obdobie Antiky a duchovná prevaha Grékov v starovekom Ríme. Európska kultúra a civilizácia vznikla a stojí na troch piliech: židovskej a kresťanskej morálke, gréckej múdrosti a rímskom práve, toto je kultúrne dedičstvo európskej civilizácie, ktoré multikulturalisti systematicky ničia. Multi-kulturalisti sa nemohli zmieriť, jednoducho nemohli pripustiť, že základy ich utopickej spoločnosti sú budované na piesku a jej konštrukcia sa nevyhnutne musí zrútiť. Rovnako ako komunisti, však mali po ruke multikulturalistickú variantu triedneho nepriateľa, rasistických, diskriminujúcich a netolerantných Európanov, bielych ľudí, ich kultúru a civilizáciu, **historicky zodpovednú a vinnú za všetky príkoria, vykorisťovanie, utláčanie a hriechy vo vzťahu k ostatnému svetu**. Multikulturalisti preto inovovali svoj teoretický princíp na tento výklad: Pokiaľ sa v „multikultúrnej“ spoločnosti príslušníci iných rás a kultúr nerozvíjajú rovnako ako majoritná biela európska spoločnosť, problémy s integráciou sú prakticky neriešiteľné a prebieha opak formovania rozmanitej tolerantnej spoločnosti, tak to nie je v dôsledku dosiahnutej úrovne ich kultúrno-spoločenskej evolúcie, charakteru hodnôt, schopnosti adaptácie a kompatibility s kultúrou európskou. Je to spôsobené výlučne tým, že **nemajú vytvorené rovnaké sociálne podmienky** ako majoritná biela európska spoločnosť v dôsledku vrodeneho rasizmu, diskriminácii, netolerancii... a islamofóbie jej príslušníkov a tým skazenosti ich kultúry a civilizácie. Aby sa príslušníci ne-európskych rás a kultúr mohli bez prekážok multikultúrne rozmanite a tolerantne rozvíjať, jediným riešením je odstránenie zdroja rasizmu, diskriminácie, netolerancie, xenofóbie... a islamofóbie, čiže terminácia európskej civilizácie spolu s jej nositeľmi, Európanmi a bielymi ľuďmi všeobecne. Tento prístup začína v súčasnosti vrcholiť. Spôsob dosahovania cieľa ideológie multikulturalizmu vystihuje krátky komentár Lawrence Austera⁴:

„Vládna štatistika kriminality ukazuje, že v USA bolo v roku 2005 znásilnených černochochmi 37460 bielych žien a dievčat. Oproti tomu táto štatistika ukazuje, že tu nie sú zaznamenané žiadne znásilnenia černošiek belochmi! Média šaleli nad evidentne ľživým obvinením, že bieli študent Dukovej univerzity znásilnil čiernu striptérku, ale o tom, že rovnaký strašný zločin pretrpí ročne 37460 bielych žien, nebolo v mainstreamových médiách ani slovo. Hľadanie bieleho obžalovaného je zo strany liberálov

⁴ Auster, Lawrence: The Truth of Interracial Rape in the United States. Dostupne na internete: <http://www.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=26368>

neúprosne a nekonečné. Keď sa v roku 1988 ukázalo pompézne obvinenie Tawana Brawleyho a Al Sharptona, že niekoľko belochovo unieslo a znásilnilo pätnásťročnú černošku ako úplne ľživé, časopis The Nation prehlásil, že na tom nezáleží, pretože tieto obvinenia vyjadrujú základnú podstatu zaobchádzania belochovo s černoškami v USA. Keď boli bieli študenti Dukovej univerzity obvinení zo znásilnenia čiernej striptérky, všetci liberáli toto obvinenie vzali ako fakt, pretože i podľa nich obvinenie zo znásilnenia odráža skutočnú povahu ťaživých rasových a sexuálnych vzťahov v USA. V gnostickom, zvrátenom svete liberálnej démonologie musia byť bieli študenti vinní. Aj keď je z mediálnych správ o znásilnení belošky černochovo rasa páchatel'a jasná, nikdy nijak explicitne nezmieňujú rasový aspekt prípadu. Nikdy sa ani náznakom nezmieňujú o skutočnosti, že biele ženy sú v USA terčom čiernych násilníkov. V prevrátenom svete liberalizmu tento fenomén jednoducho neexistuje“.

Neviem posúdiť, čo má spoločné liberalizmus s touto patologickou úchylnosťou, ale pre postmodernú „multikultúrnu“ relativizačnú spoločnosť je typické, že zločin spáchaný ne-bielym kriminálnikom je prakticky automaticky posudzovaný ako dôsledok nejakého previnenia bielej obeť. Biela obeť nie je potom nadväzne na prezumpciu viny bieleho človeka vlastne obeťou, ale nenapraviteľný previnilec a páchatel', ktorý spáchanie zločinu ne-bieleho človeka vyprovokoval a dostal vlastne zaslúženú odplatu za svoju vinu. Keďže biely človek je nenapraviteľný previnilec, samotné podozrenie zo spáchania zločinu sa rovná spáchaniu zločinu a je posudzované spoločensky oveľa prísnejšie ako spáchanie skutočného zločinu ne-bielym človekom. Pokiaľ biely človek spáchal skutočný zločin na ne-bielom človekovi, tak je to **rasistický zločin spáchaný z nenávisťi**, ktorý je spoločensky tak neúnosný, že je vlastne **zločinom na všetkých ne-bielych ľuďoch**. Biele ženy si vlastne zaslúžia takéto zaobchádzanie, pretože sú polovičkou bieleho muža. Ne-bieli ľudia sú síce tiež trestaní za páchanie trestných činov, ale z „multikultúrneho“ princípu im vôbec nehrozí také trestné a spoločenské odsúdenie ako bielym ľuďom. Toto je prepis postmodernej „multikultúrnej“ rétoriky, zbavenej politickej korektnosti a newspeaku do zrozumiteľného jazyka a popis jej praktiky. Principiálne rovnaké postavenie ako biely človek v USA má aj biely človek v Európe vo vzťahu k ne-európskym imigrantom, z nich najmä k **moslimom** (napr. znásilnenia Európaniek moslimami sú vlastne vyprovokované ich vyzývavým oblečením a správaním sa) **a k Rómom**.

Totalitná diktatúra začína hneď po víťazstve socialistickej revolúcie, potom sa socializmus buduje, postupne sa vyčerpáva a napokon, ako ukázala prax, kolabuje. Neomarxistický multikulturalistický socializmus sa naopak začína budovať nenápadne, potom sa rozvíja súbežne s destabilizáciou spoločnosti, čo sa prejavuje v postupnom pritvrdzovaní zákonov, vid' antidiskriminačný zákon, zákony proti **extrémizmu** a až po jej kolapse bude nastolená totalitná diktatúra, čiže končí tým, čím marxistický socializmus začínal. Budovanie postmodernej „multikultúrnej“ spoločnosti je tak doká-zateľne **obrovským podvodom** na Európanoch a procesom postupnej **kanibalizácie európskej kultúry a civilizácie** „multikultúrnymi“ európskymi kanibalmi zvnútra a zároveň procesom jej postupného **požierania imigrantskými kultúrami** zvonka. Masová imigrácia z krajín tretieho sveta pôsobí preto na európsku spoločnosť rovna-ko deštruktívne ako lavína. Ekonomické a demografické dôvody podpory imigrácie sú pofidérne, profitujú z nej len korporácie a firmy, náklady a spoločenské dopady znášajú bežní Európania, čo sa bumerangovým efektom prejavuje v ich demografii. Imigrácia je ako droga, čím jej viac máme, tým viac jej potrebujeme až sa napokon sociálno-ekonomický organizmus predávkuje a skolabuje. Multikulturalizmus je preto **amorálny totalitný spoločenský systém**, ktorého ideológia, hodnoty a politický režim nie sú zlučiteľné s ďalšou existenciou európskej kultúry, civilizácie a samotných Európanov. Ne-európske kultúry

multikulturalizmus odmietajú, preto sú silné, sebave-domé a životaschopné; vedia ho však využiť pre svoje záujmy a ciele.

Zvolenie Baracka Obamu, prvého „Afroameričana“ za prezidenta USA vyvolalo eufóriu černochoch na všetkých kontinentoch, považujú ho za „svojho“ prezidenta a panafricanizmus nebývalo graduje. To samo o sebe nie je až tak neprirodzené, nepri-rodzená je eufória, ktorá postihla mnoho Európanov a vrcholné politické kruhy EÚ naprieč politickým spektrom; otvorene sa hovorí o nasledovania hodnom príklade, ktorý urýchlil budovanie „multikultúrnej“ spoločnosti a odstráni všetky tenzie. Nepriro-dzená bola aj eufória na Západe nad prevzatím moci v Rhodézii, terajšej Zimbabwe, Robertom Mugabem, čiernym Hitlerom, ako ho mnohí nazývajú, ako aj Nelsonom Mandelou v JAR. O tom, čo sa potom dialo a deje v týchto krajinách „multikultúrne“ médiá radšej **ohlušujúco mlčia**. Barack Obama je nesporne vynikajúci rečník a cha-rizmatická osoba sľubujúca vágne formulovanú „bezprecedentnú zmenu“, ale nič pre-vratné reálne neponúka. Totálne neprirodzené je preto to, že jeho **zvolenie** je ozna-čované ako prelomové nielen v dejinách USA, ale aj globálne. Politický systém v USA sa nijak nezmenil, napriek tomu je Obama obklopený takmer gloriolou Spasiteľa USA a celého sveta **ešte pred tým, ako boli jeho slová** a „zmena“ **podložené je-diným skutkom** len preto, lebo je „Afroameričan“ a „vládcom“ najmocnejšej, navyše zatiaľ väčšinovo „bielej“ krajiny sveta. Jediní mne známi politici, ktorí ho považujú za to, čím v skutočnosti je, resp. by mal byť považovaný, teda novozvoleným preziden-tom USA a nič viac, boli slovenský premiér Robert Fico a ruský prezident Dmitrij Medvedev. Ruské reálie sú kapitola sama o sebe, nebudem ich komentovať; pre-kvapila ma však reakcia slovenskej politickej scény. Výrok Roberta Fica (nie som si istý, či ho citujem presne), že „zvolením Baracka Obamu za prezidenta USA nebude-me mať chlieb lacnejší“, bol považovaný takmer za svätokrádež, či rúhanie. A to je pre vývoj reálií na Slovensku a v EÚ viac ako nebezpečný signál.

Sme svedkami zrodu **nového symbolu a** potenciálne **legendy**. Barack Obama sa stal symbolom nadvlády Afričanov nad Európanmi, satisfakciou za „príkoria, útlak“ a ďalšie nekonečné zločiny spáchané na Afričanoch Európanmi v minulosti. Obama sa ocitá v úlohe akéhosi svetského mesiáša, ktorý má vykúpiť dedičov západnej kresťanskej civilizácie z vín svojich predkov tým, že ich definitívne sprevodí zo sveta. V „multikultúrnom“ systéme sa stal nebezpečným sebe aj všetkým ľuďom európskeho pôvodu. Môžeme predpokladať, že pozitívna diskriminácia a rasizmus ne-bielych ľudí v USA aj v EÚ ako aj imigrácia z krajín Tretieho sveta bude gradovať, čo vyvolá také rozhorčenie časti Euroameričanov, že sa medzi nimi nájde nejaký hlu-pák, alebo sofistikovaná skupina, ktorá spácha na Obamu atentát. Pokiaľ bude neúspešný, negatívna diskriminácia Euroameričanov sa len prítvrdí. Pokiaľ bude úspešný, Barack Obama sa stane legendou, oproti ktorej Kennedyho legenda vybledne a dô-kazom toho, že Euroameričania sú v svojej podstate nenapraviteľní rasisti, ktorí mu-sia byť v záujme stability, rasovej harmónie a tolerancie eliminovaní politicky aj fyzic-ky. Zimbabwe a JAR, napriek iným historickým súvislostiam a realite, sú toho osved-čeným scenárom aj príkladom. Je celkom možné, že v rámci urýchljenia „multikultúr-neho“ procesu bude Obama obetovaný svojimi vlastnými ľuďmi. Pokiaľ sa atentát uskutoční, či už úspešne, alebo neúspešne, jednoznačne budú vinní Euroameriča-nia, pretože kto ho naozaj uskutočnil sa oficiálne pravdepodobne nedokáže rovnako, ako v prípade Kennedy. Vývoj v EÚ bude mať potom pravdepodobne podobný cha-rakter. Nech už Obama dopadne tak, alebo onak, na fakte, že multikulturalizmus je pre Európanov a ľudí európskeho pôvodu v svojej podstate deštruktívny a smrteľne nebezpečný spoločenský systém, to nič nemení.

V. Multikulturalizmus a multikultúrna výchova

Okrem legislatívy a mediálnej podpory je multikultúrna výchova jedným z najdôležitejších nástrojov aplikácie ideológie multikulturalizmu v praxi. Mládež je neskúsená, emotívna a ľahko ovplyvniteľná, preto je v centre záujmu manipulátorov a demagogov. Doteraz bola mládež indokrinovaná takmer výlučne v univerzitnom prostredí, v súčasnosti sa multikultúrna výchova zavádza (plánuje zaviesť) na všetkých škol-ských stupoch. Principiálne odmietam tento akt z nasledovných dôvodov: multikulturalizmus definujem ako spoločenský systém budovaný (založený) na ideológii kultúrneho komunizmu, ovládaný (riadený) totalitným politickým režimom, ktorého súčasťou je (okrem iného) politická korektnosť, newspeak a hodnotový relativizmus. Tento spoločenský systém sa buduje plazivou formou, teda v opačnom slede ako prebieha budovanie socializmu - prvej fázy komunizmu. Je naplnením vízie Orwe-llovho 1984, kde vojna je mier, sloboda je otroctvo a nevedomosť je sila. Má charakter dúhovej totalitnej diktatúry, ktorá vzniká syntézou ideí hnedého národného socializmu (nacizmus), červeného internacionálneho socializmu (komunizmus) a ďalších farieb prezentovaných korporatívnym ekonomizmom, islamizmom, kresťanským idealizmom, naivitou, fanatizmom a posadnutosťou užitočných idiotov každého druhu. Sloboda, demokracia, rovnosť občanov pred zákonom, vlastenectva, sociálne stabilná a spravodlivá spoločnosť sú s multikulturalizmom nezlučiteľné.

Multikultúrna výchova vychádza z bazálneho princípu ideológie multikulturalizmu - všetky kultúry sú si rovné a neexistuje žiadne hodnotové kritérium, ktoré by dokázalo poprieť tento princíp. Výnimkou, ktorá protirečí tomuto princípu, je európska kultúra, civilizácia a Európania, svojim tzv. „supremacizmom“ historicky vinní za nekonečné zločiny spáchané na ostatnom ľudstve, a preto horší ako všetky ostatné kultúry a rasy. Európska kultúra a Európania sú tak podradní voči všetkým ostatným kultúram a rasám, preto ich treba nevyhnutne „prevychovať, prerobiť, alebo eliminovať“. V podstate takto sa vyjadrujú multikultúrni „intelektuáli, vychovávateľa a nepriatelia“ Európanov. V ideológii multikulturalizmu tak evidentne vzniká prvý kardinálny rozpor, pretože táto jej časť je prakticky totožná s nacistickou ideológiou, v ktorej bol židovský „supremacizmus“ hlavným motívom protižidovského konania a dôkazom podradnosti ich kultúry a rasy vo vzťahu ku kultúre a rase „árijskej“, preto bolo protižidovské konanie morálne oprávnené a následne legalizované (Norimberské rasové zákony). Európsky „supremacizmus“ je hlavným motívom protieurópskeho konania ideológie multikulturalizmu, je dôkazom toho, že len Európania môžu byť rasisti, teda aj dôkazom podradnosti ich kultúry a rasy vo vzťahu k všetkým ostatným kultúram a rasám, preto je protieurópske konanie morálne oprávnené a následne legalizované (Antidiskriminačný zákon a ďalšie Bruselské rasové zákony). Nacistický antisemitizmus a multikulturalistický antieuropanizmus sú tak principiálne rovnaké formy rasizmu k dvom rôznym objektom kultúrnej a rasovej nenávisťi – Židom a Európanom, ktorej najvyššou formou bol v minulosti Holokaust Židov a v súčasnosti je to kultúrno-spoločenská a rasová genocída Európanov a ľudí európskeho pôvodu.

Pokiaľ použijeme formuláciu: príslušníci všetkých kultúr, rás, národností, etník, komunít atď. sú si rovní, vzniká druhý kardinálny rozpor ideológie multikulturalizmu, pretože je nutné definovať ako a v čom sú si rovní. Sú si rovní jedine v takej spoločnosti a kultúre, kde platí princíp rovnosti občanov pred zákonom, ktorý jednoznačne definuje ich práva a povinnosti bez ohľadu na rasu, národnosť atď., atď. Prakticky jedinou kultúrou, kde platí princíp rovnosti občanov pred zákonom je európsky kultúrny a civilizačný okruh, v ostatných kultúrnych a civilizačných okruhoch fungujú viac-

menej komunitárne právne systémy. Najvyspelejší a najkultúrnejší právny systém tak zatiaľ, napriek všetkým jeho nedostatkom, funguje v najvyspelejšej kultúre, ktorej nositelia, Európania, sú z hľadiska ideológie multikulturalizmu pôvodcom všetkého zla na svete a „vredom na tele ľudstva“, ktorý je treba odstrániť, čo je tretí kardinálny rozpor tejto ideológie. Ideológia multikulturalizmu vychádza z Gramscioho reformného „kultúrneho marxizmu“, vyžíva sa v „inakosti a rozmanitosti“ najrôznejších menších a komunit, ktorým priznáva najrôznejšie „ľudské a iné práva“, zavádza systém kvót, pozitívnych diskriminácií, rovností atď., čím **mení princíp rovnosti občanov pred zákonom na rovnosť práv komunit**, čiže na systém komunitárneho práva. Tento proces, príkladom ktorého je imigračná, islamistická, homosexuálna, extrémna feministická a genderová agenda je proces regresu, prezentovaný multikulturalistami ako proces progresu. V Británii už funguje prax, že Angličan dostane za bigamiu, či polygamiu tri až sedem rokov basy naostro, zatiaľ čo moslim dostane na každú ženu a deti sociálne dávky. Z hľadiska ideológie multikulturalizmu a komunitárneho systému práva (islamu) však bol jednoznačne zachovaný princíp rovnosti kultúr a ich príslušníkov! Podobné scestnosti sa vo „vyspelých Západných demokraciách“ už ani nedajú spočítať, pričom Slováci a ostatní Stredo - a Východoeurópania tieto scestnosti s nadšením preberajú. Pokiaľ komunitárne právo akceptujeme, tak ho musíme zaviesť dôkladne. Moslim potom nedostane žiadne sociálne dávky na svoje ženy a deti a Rómovia ich nedostanú tak isto. Toto sú najvypuklejšie príklady, problematika je omnoho zložitejšia, jednoznačne však z nej vyplýva, že multikulturalizmus a rovnosť občanov pred zákonom sú navzájom nezlučiteľné.

Z princípu multikulturalizmu a multikulúrnej výchovy vyplýva, že Slováci a ostatní Európania sa majú (musia) učiť permanentne prehlbovať toleranciu a porozumeniu ku kultúrnym odlišnostiam príslušníkov veľkého počtu imigrantských kultúr, ktorým majú (musia) byť vďační za prínos k svojmu kultúrnemu obohateniu a rozmanitosti. O tom, akým spôsobom majú (musia) byť vďační, kultúrne obohacovaní, vychovávaní a ako sa majú (musia) správať príslušníci týchto kultúr vo vzťahu ku kultúre našej, európskej a k nám, Európanom, aby sa mohli bez problémov integrovať, multi-kultúrna výchova mlčí. Inak povedané, multikultúrny systém vyžaduje, aby Európania bez výhrad akceptovali kultúrne odlišnosti a permanentne prehlbovali toleranciu k správaniu príslušníkov iných kultúr nezávisle od toho, či sú tieto kultúry založené na princípe rovnosti občanov pred zákonom, či sú tolerantné, alebo nie, na akom stupni kultúrno-spoločenskej evolúcie sa nachádzajú a ako sa ich príslušníci správajú všeobecne, alebo k Európanom konkrétne. V opačnom garde ideológia multikulturalizmu to isté nevyžaduje, naopak, pokiaľ Európania otvorene požadujú od príslušníkov iných kultúr, aby rešpektovali pravidlá kultúry a spoločnosti, ktorá ich veľkoryso prijala a adaptovali svoje kultúrne odlišnosti tak, aby ich bolo možné tolerovať, považujú to multikulturalisti a nimi infikovaní príslušníci iných kultúr rovno za rasistický prejav nenávisť, diskrimináciu, netoleranciu, xenofóbiu a ďalšie „izmy a fobie“ Európanov k „inakosti“ príslušníkov iných kultúr, či subkultúr. Dokonca už len požiadavka Európanov o toleranciu ich vlastnej kultúrnej „inakosti“ a práva žiť na svojom vlastnom území po svojom, je považovaná za rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu, xenofóbiu atď. Európanov k „inakosti“ príslušníkov iných kultúr, či subkultúr. Z princípu multikulturalizmu výlučne príslušníci iných kultúr majú právo určovať pravidlá súžitia, pokiaľ toto právo úplne nedosiahnu, dovtedy sú kultúrne, rasovo, sociálne a inými nespočetnými spôsobmi utláčaní, diskriminovaní a vykorisťovaní. O problematike dosiahnutého stupňa kultúrno-spoločenskej evolúcie a compatibility kultúr sa vážne ani nediskutuje, lebo je v priamom rozpore s bazálnym princípom kultúrneho komunizmu - rovnosťou všetkých kultúr.

Teoreticky je ideológia multikulturalizmu a z nej odvodená multikultúrna výchova nádherná a úžasne príťažlivá cesta k vybudovaniu kultúrneho komunizmu – ďalšieho svetlého zajtrajšku pre všetky kultúry a ich príslušníkov. Táto ideológia však v praxi z vyššie uvedených dôvodov pôsobí na európsku spoločnosť a kultúru takým deštruktívnym a destabilizačným spôsobom, že jej kolaps je nevyhnutný. Každodenná realita Paríža, Malmö, rómskeho Slovenska atď. to jednoznačne potvrdzuje. Z hľadiska ideológie multikulturalizmu samozrejme za všetko môžu rasistickí, netolerantní, diskriminační, xenofóbni a inými kultúrnymi, či charakterovými neduhmi postihnutí Európania. Prečo je to tak má svoju zvrátenú logiku. V rámci budovania spoločenského systému kultúrneho komunizmu má kultúra Európanov a Európania postavenie buržoázie, čiže varianty triedneho nepriateľa, ktorý „utláča a vykorisťuje“ všetky ostatné kultúry, rasy, etniká, komunity atď., preto stojí z princípu kultúrneho komunizmu v podstate ako kultúrny zločinec a vyvrhel mimo zákon. Práve z tohto postavenia európskej kultúry a Európanov vyplýva „etika“ konania multikulturalistov, ostatných rás, etník, menšín, komunit a imigrantov (výstižnejšie povedané nájazdníkov, dobyvateľov a kolonistov) z iných kultúrnych okruhov voči nim. Interpretované marxleninským spôsobom: „utláčané a vykorisťované“ menšiny a komunity každého druhu (proletariát) sa môžu úspešne multikultúrne rozvíjať len vtedy, keď bude eliminovaný „utláčateľ a vykorisťovateľ“, čiže európska kultúra a jej nositelia, Európania (buržoázia), len vtedy môže byť dosiahnutá skutočná „rovnosť a spravodlivosť“ v postavení príslušníkov všetkých kultúr, rás, etník, pohlaví, sexuálnych orientácií atď. „Utláčanie a vykorisťovanie“ musia preto zvrhnúť „utláčateľov a vykorisťovateľov“ aby mohli nastoliť nový, multikultúrny variant diktatúry proletariátu. Multikulturalisti, pokračovatelia „Frankfurtskej školy“ a „Novej ľavice“ vytvorili naozaj brilantný postup vymývania mozgov, aby to Európania a hlavne ich mládež nepostrehli. Multikultúrna revolúcia sa preto uskutočňuje pod heslami slobody, demokracie, rovnosti, ľudských práv, sociálnej spravodlivosti, boja proti rasizmu, diskriminácii, netolerancii, xenofóbii, homofóbii, islamofóbii, extrémizmu a ďalším nekonečným „vinám a neduhom“, z ktorých je obviňovaná exkluzívne európska kultúra, civilizácia a Európania. Také niečo zďaleka neexistovalo ani v dobách najtvrdšej „normalizácie“ po roku 1968. Ostatne, vtedajšia mládež aj bežní občania nemali vymyté mozgy a ich „kultúrny nepriateľ“ boli ZSSR, KSČ a ich komunistická ideológia, ktorej, zatiaľ úspešným pokračovateľom je multikulturalistická ideológia kultúrneho komunizmu.

Hostiteľská väčšinová európska kultúra je v podstate len jedna, čiže v rámci multikultúrnej spoločnosti je relativizačne (nie relatívne) len jednou menšinou z veľkého počtu kultúr, ktorým sa, z hľadiska kultúrneho komunizmu, logicky musí prispôbiť. Technicky je to však nemožné, napokon by sa museli podriadiť všetci všetkým a všetci by riadili všetkých, čo je dokonalá anarchia a chaos. Z uvedeného vyplýva, že VŽDY musí existovať nejaká dominantná kultúra (v dobách „totality“ to bolo marx-leninské učenie). Multikulturalizmus je však len náhradka marx-leninizmu, preto multi-kulturalisti, aby neporušili otvorene samotný princíp ideológie multikulturalizmu, uza-vreli podivnú alianciu s islamom, ktorý postupne získava v Európe dominantné postavenie, islamizuje ju, samozrejme pod humanistickým heslom boja proti islamofóbii. Pokiaľ to Európania nie sú ochotní akceptovať, či už z dôvodov pochopenia podstaty a charakteru multikulturalizmu, alebo len inštinktívne, tak sú, rovnako ako ich kultúra rasistickí, netolerantní, diskriminační, xenofóbni, či postihnutí inými kultúrnymi a charakterovými neduhmi nezávisle na tom, ako sa voči nim správajú príslušníci ostatných kultúr a akej kvality sú ich kultúry. Na tomto paradoxe je založené samotné fungovanie spoločenského systému multikulturalizmu, ktorý je v nerelativizačnej realite obyčajnou brutálnou totalitnou diktatúrou menšín a komunitárneho práva nezávisle od jej krásneho obalu. Bez totalitnej diktatúry je

multikulturalizmus absolútne ne-funkčný. Kultúry mimo európsky civilizačný okruh multikulturalizmus budovaný na ideológii kultúrneho komunizmu nepoznajú, je mimo dosah ich chápania, preto sa ich príslušníci podľa toho aj správajú; oprávnene pohŕdajú Európanmi, ich kultúrou a civilizáciou, ktorú považujú za úpadkovú a menejcennú. Ako si multikulturalisti pred-stavujú pokračovanie podivnej aliancie s islamom po nadobudnutí jeho dominantné-ho postavenia v Európe mi nie je jasné. Vzhľadom na mierumilovnosť a tolerantnosť islamu multikulturalisti pravdepodobne konvertujú a s nadšením zavedú šarí'u, ako najväčší výdobytok multikulturalizmu. No nekúp to, ty zadubený, spiatočnícky a rasis-tický Európan!

Benjamin Kuras napísal: „Politická korektnosť by sa dala najjednoduchšie popísať ako myšlienková tyrania voči normálnej väčšine, fungujúca tak, že predstiera ohľaduplnosť a súcitnú láskavosť voči všetkým možným nenormálnym menšinám, ktoré vníma ako tak či onak znevýhodnené, a musí ich preto zvýhodniť. Tých si dokáže navymýšľať toľko, až z nich urobí privilegovanú väčšinu a z normálnej väčšiny znevýhodnenú menšinu“. K tejto definícii musím doplniť, že sa to týka aj „normálnych“ menšín. Podľa politicky nekorektnej metodiky vyvinutej v USA, v priemernej „multikultúrnej“ krajine západného typu počet príslušníkov utláčaných, diskriminovaných a vykorisťovaných menšín a komunít trojnásobne prevyšuje reálny počet obyvateľstva, čo dokazuje platnosť definície pána Kurasa. Pokiaľ preložíme politickú korektnosť a multikultúrny newspeak do zrozumiteľného jazyka, tak rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia a iné kultúrne, či charakterové neduhy Európanov, je ich rovnaké konanie a správanie sa ako ne-Európania, alebo aj len nesúhlas a averzia ku konaniu a správaniu sa ne-Európanov voči nim. Ešte stručnejšie povedané, rasizmus Európanov je aj ich odpor voči rasizmu ne-Európanov. Aby kultúrny komunizmus mohol reálne fungovať, musel byť prijatý aj hodnotový systém postmodernity, ktorým je pluralita a relativizácia hodnôt. Komplexným univerzálnym hodnotovým kritériom postmodernity je negácia všetkého, čo dosiahla európska kultúra a civilizácia na základe akceptácie exkluzivity jej nekonečnej historickej viny za nekonečný „útlak, vykorisťovanie a príkoria“, ktoré spáchala na ostatnom ľudstve. Z tohto dôvodu sú všetky ostatné kultúry a ich príslušníci pre Európanov a ich kultúru „obohacujúce a naplňujúce rozmanitosťou“. Inak povedané, všetko, čo je hodnotné u menšín, ako kultúrna, rasová, národnostná a iná identita, ako aj hrdosť na ňu, je u Európanov opovrhnutia hodný kultúrny imperializmus, rasizmus, nacionalizmus, extrémizmus atď. Európania sú tak povinní obdivovať a prijímať všetko cudzie a pohŕdať a zavrhať všetko svoje, aby boli schopní „obohacovať sa a naplňovať rozmanitosťou“. Pokiaľ tak nerobia, páchajú ťažký multikultúrny zločin.

Budovanie systému privilégií, špeciálneho zaobchádzania a ochrany „sociálne a inými nekonečnými spôsobmi utláčaných, diskriminovaných a vykorisťovaných menšín a komunít“ je prakticky najdôležitejšou agendou EÚ. Samozrejme, všetko sa deje na úkor európskych majorít. Multikulturalizmus tak ideologicky len vymenil objekt „útlaku a vykorisťovania“. Zo „starého marxistického proletariátu“, čiže utláčanej a vykorisťovanej väčšiny na čele s jej avantgardou – komunistickou stranou sa stal „utláčateľ a vykorisťovateľ“ „nového multikultúrneho proletariátu“, čiže „utláčaných a vykorisťovaných“ menšín, ktorých z utrpenia môžu vyslobodiť len „avantgardné“ Elity. Prakticky tak došlo k výmene proletariátu, konečne sa podarilo vymeniť ľud, pričom „ľavicová verchuška“ splynula s Elitou. EÚ tak prakticky pod agendou rovnosti a iných „humanistických“ hesiel buduje paradoxne hierarchický systém podobný feudalizmu, v ktorom majú európske majority postavenie poddaných a minority, na čele s Elitami majú postavenie feudálov. V praxi to v podstate funguje takto: pokiaľ pán zbije poddaného, všetko je v poriadku, je to jeho právo, pokiaľ poddaný zbije pána, spáchal zločin, ktorý musí byť potrestaný. Typickým príkladom týchto praktík je vzťah

Gádžov a Rómov. Pokiaľ Rómovia KOLEKTÍVNE tyranizujú Gádžov (ako ukazuje prax, vedie ich k tomu nielen ich kultúrna odlišnosť, ale aj rasová nenávisť ku Gádžom, ktorou ich nainfikovali multikulturalisti – presvedčili Rómov, že rasistickí Gádžovia ich neustále bezdôvodne diskriminujú a ubližujú im len preto, že sú Rómovia a inej farby pleti) a tí k nim potom pociťujú KOLEKTÍVNE averziu, či jednotlivu dokonca nenávisť, tak je to automaticky rasová nenávisť a netolerancia Gádžov ku kultúrnej a rasovej odlišnosti Rómov. Pokiaľ Gádžom stečú nervy a Rómom otvorene kladú odpor, tak je to už rovno rasistický zločin z nenávisti, čiže priamo vzbura proti „mul-tikultúrnym“ Elitám. Samozrejme, bežná realita je oveľa pestrejšia, v populácii bežných poddaných sa nájdú osvietenci, zbojníci aj lumpi nazývaní moderne radikáli, extrémisti, neonacisti, skíni a podobne, principiálne však slúžia menšiny a komunity ako dôležitý nástroj na udržanie „poddaných“ Európanov v poslušnosti a viere v spravodlivosť multikultúrneho spoločenského systému. V systéme multikulturalizmu sa tak dôsledok stáva príčinou, obeť páchatelom a šarlatánstvo vedou. Divide et impera – to je základ politiky multikulturalizmu.

Multikulturalizmus existuje v dvoch formách - ako multikultúrnosť (multikulturalita), čiže daný stav procesu kultúrno-spoločenskej evolúcie a ako spoločenský konštrukt sociálneho inžinierstva založený na ideológii kultúrneho komunizmu. V princípe sa však nejedná o dve formy toho istého javu, ale o dva diametrálne odlišné javy natlačené do jednej formy. Pokiaľ formu rozbijeme (tak som urobil), vzniknú dva samostatné javy a ich formy, ktorými je nutné zaoberať sa samostatne a vzájomne ich porovnávať (tak som urobil). V svojej knihe už požívam multikultúrnosť (multikulturalitu) a multikulturalizmus ako samostatné pojmy pre dva rôzne javy a k tomu aj príslušnú novú terminológiu. V tomto traktáte sa snažím používať súčasnú terminológiu tak, aby nedošlo k väčšiemu zmätku. V rámci postmodernej plurality a relativizácie hodnôt je absencia schopnosti diskriminácie (Rozlišovanie, čiže pojem z informatiky interpretujúci fungovanie živých systémov. Znevýhodnenie a diskriminácia sú dva diametrálne odlišné pojmy a javy) medzi týmito formami multikulturalizmu príčinou multikultúrneho harašenia idealistov, fanatikov z radov užitočných idiotov, zbabelcov a zapredancov v službách mocenských a ekonomických záujmov Elít. Multikultúrnosť (multikulturalita) je historicky relatívne ľahko pochopiteľná, preto sa zaoberám výlučne rozborom multikulturalizmu, čím reagujem na rasistickú mediálnu a legislatívnu smršť multikulturalistov proti európskej kultúre a Európanom. Keďže som Slovak aj Európan, tak to pokladám aj za útok proti mne a urážku môjho národa, mojej hrdosti a cti, čiže to oprávnené beriem osobne. Za zlomok invectív proti Európanom a ich kultúre sú schopní moslimovia a ich duchovní v mene svojho náboženstva mieru a tolerance vraždiť (Theo van Gogh) a vydávať fatwy (Salomon Rushdie). Zatiaľ sa Európa natoľko multikultúrne nezbarbarizovala, aby Európania začali používať takéto archaické metódy riešenia vecí hrdosti a cti, hoci to, vzhľadom na situáciu v Európe, začína byť veľmi inšpirujúce. Zatiaľ nie sú multikulturalisti súdení, napriek nimi preukázateľne spáchaným a naďalej permanentne páchaným zločinom na európskej kultúre a na Európanoch. Zatiaľ majú navrch multikulturalisti, ktorí prostredníctvom antidiskriminačného zákona, zákona proti extrémizmu a ďalšími Bruselskými rasovými zákonmi (typu zákonov proti zločinom z nenávisti, predsudkov atď.) eliminujú svojich oponentov rovnako, ako v minulosti nacisti, bolševici, inkvizítori, v súčasnosti aj minulosti džihadisti a ďalší obrancovia a šíritelia „pravej viery“. Európania majú v súčasnosti prakticky rovnaké postavenie ako Židia za Hitlera, čiže z princípu multikulturalizmu sú vinní za všetko zlo v Európe aj vo svete, a preto podradní všetkým ostatným kultúram a rasám (Tobias Hübinette, švédska ľavica EXPO, rok 1996). Ideológia multikulturalizmu je tak paradoxne sama založená na princípe nenávisti k európskej kultúre, civilizácii a Európanom a nielen spĺňa, ale dokonca ďaleko prevyšuje

všetky morálne aj legislatívne kritéria, na základe ktorých by ju a jej šíritel'ov bolo možné postaviť mimo zákon v zmysle zákona o hanobení rasy, národa, náboženského presvedčenia atď., podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potláčaniu ľudských práv a slobôd, zločinu genocídy, ako aj ďalších zločinov.

Ideológia multikulturalizmu je principiálne rovnaká ako nacistická, prispôsobila sa však dobe, prevzala kamufláž neomarxistickej agendy menšinových, ľudských a iných práv, rovnosti atď., takže jej zvrhlosť nie je na prvý pohľad opticky viditeľná ako u priamočiarej ideológii nastickej. Obidve ideológie sú v svojej podstate ľavicovo-extrémistické, slúžiace korporatívnym elitám, čiže veľkému biznisu, ktorý ostatným obyvateľstvom, rétorikou a legislatívou kto koho a ako utláča, diskriminuje, vykorisťuje a robí príkoria, len manipuluje. Až pochopenie postavenia Židov v nacistickom Nemecku a vtedajšej Európe mi otvorilo oči, až potom som dokázal analyzovať postavenie Európanov v súčasnej multikultúrnej Európe a vo svete. Tak, ako sa všetci Nemci za nacizmu stali so svojim aj bez svojho pričinenia rasistickí antisemiti, zločinci a agresori, rovnako sa v multikultúrnom spoločenskom systéme stali rasistickí antieuropanisti, zločinci a agresori všetci multikulturalisti a so svojim aj bez svojho pričinenia aj všetci príslušníci iných kultúr, rás, národov, etník atď. Výnimku tvorili a tvoria len odporcovia týchto systémov. Multikulturalizmus, ktorý už odmieta veľká väčšina Európanov, je zámerne vulgarizovaná rovnostárska ideológia, funguje ako Prokrustovo lôžko a jej výsledkom budú zákonite len rieky krvi (Enoch Powell, rok 1968) pokiaľ nebude včas zvrhnutá. Boj proti multikulturalizmu, multikulturalistom a návratu do stredovekej doby temna je preto legitímnym národno-oslobodzovacím bojom, reconquistou, národov Európy proti barbarským nájazdníkom, dobyvateľom, kolaborantom a tmárom, teda bojom za skutočnú slobodu, rovnosť a demokraciu. Pre začiatok by stačilo zriadiť európsku variantu ADL (Anti Defamation League).

VI. Nosné detaily problematiky a metodika jej skúmania

Pri skúmaní problematiky som sa inšpiroval metodikou exaktných vied, mohol som si to dovoliť, pretože ich nezneužívam na žiadne sociálno-ekonomické experimenty. Skúmal som multikulturalizmus ako pokus, ktorý jeho tvorcom **vedome, alebo nevedome** nevyšiel a hľadal principiálne príčiny jeho výsledku. Vytvoril som si tak ideologicky a politicky neutrálny priestor, v ktorom absentuje renomovaná, ideologic-ky a politicky angažovaná konkurencia intelektuálov a filozofov. Sústredil som sa na skúmanie detailov, spojil ich v systém a overoval, či je ho možné úspešne aplikovať všeobecne. Moje závery vznikli skúmaním hlavne týchto nosných detailov:

1. Rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia, rovnosť, ľudské práva ...
2. Menšinová problematika všeobecne
3. Problematika homosexuálnej komunity
4. Rómska problematika
5. Demografia, ekonomika a sociálny systém
6. Arabsko-islamský svet, vzťah Európy a Izraela k nemu a navzájom
7. Vzťahy v a k EÚ

1. Rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia, rovnosť, ľudské práva ...

Rasizmus, diskriminácia, netolerancia, xenofóbia, rovnosť, ľudské práva atď. sú pojmy, ktorými nás masmédiá ohlušujú prakticky denne a sú aj námetom častých odborných aj „odborných“ diskusií; z hľadiska multikulturalizmu predstavujú zatiaľ najzávažnejší spoločenský problém v EÚ, okrem finančnej krízy samozrejme. Ani jeden z uvedených pojmov nie je však jednoznačne definovaný, čo predstavuje značné

riziká ich nesprávnej, či bezbrehej interpretácie. Spoločenské vedy a filozofia nie sú jednoducho schopné ich jednoznačných definícií, preto som tento problém riešil interdisciplinárne, teda s pomocou exaktných vied. Najdôležitejší pojem je diskriminácia.

1. **Diskriminácia** nie je znevýhodnenie, ale **rozlišovanie**, ktoré je základom fungovania živej hmoty. Nerozlišuje, čiže nediskriminuje len mŕtva hmota. Živočíchy diskriminujú, čiže rozlišujú vonkajšie podnety podľa svojich zmyslov, človek ako mysliaci tvor navyše disponuje hodnotovými kritériami, na základe ktorých podnety rozlíši, identifikuje ich a urobí rozhodnutia dôležité pre jeho život a život spoločnosti. Diskriminuje, čiže rozlišuje pozitívne, negatívne, neutrálne, správne, alebo nesprávne. Aj nulová diskriminácia je preto diskriminácia rovnako, ako aj nula je číslo s nulovou hodnotou. Diskriminácia je matematický postup výpočtu a jeho aplikácií, ktorý je bežne dostupný, len treba využiť znalosti vzdelaných ľudí, ktorí ho poznajú. Pokiaľ hoci kto tvrdí, že je diskriminovaný, tak len zneužíva súčasné bezbrehé ponímanie tohto pojmu. Toľko veľmi stručne.

2. Rasizmus je rasová diskriminácia, čiže rozlišovanie ľudí podľa farby pleti a ďalších telesných znakov. Tento pojem nie je vlastne správny, jeho kvalitu lepšie interpretuje už takmer zabudnutý pojem **Rasializmus**. Jedna ľudská rasa neexistuje, existuje ľudský rod v rámci primátov. Rozlišovanie odlišností medzi ľudskými rasami nie je nič zlé, je to rozlišovanie ako ktorékoľvek iné. Ideologicky zaznávaná vedná disciplína, ktorá takéto odlišnosti a rozdiely skúma, ich jednoducho skúma preto, lebo reálne existujú. Skúmanie týchto rozdielov nie je preto prejavom rasizmu. Ako každá veda, tak aj výsledky jej skúmania môžu byť nesprávne interpretované, resp. zneužitú. Novodobý rasizmus je potom extrémistický prejav, zneužitie rasializmu.

Z historického hľadiska je **rasizmus** systém privilégií, výsad a obmedzení, v ktorom hlavným hodnotovým kritériom zaradenia človeka do spoločnosti je farba pleti a ďalšie telesné znaky. Prakticky všetky spoločenské systémy, s výnimkou novodobej demokracie, kde platí princíp rovnosti občanov pred zákonom, boli systémami, založenými na privilegiách, výsadach a obmedzeniach, vyplývajúcich z komunitného právneho systému, zaraďujúceho ľudí do spoločenskej hierarchie podľa toho, do ktorej komunity sa narodili. Je to systém tried, vrstiev, kást a podobne, v rámci ktorých boli vždy určité tenzie. Rasizmus nie je preto v princípe rasová nenávisť, je to systém, v ktorom môže za určitých podmienok rasová nenávisť vzniknúť. Môže ju spustiť nenávisťná rasistická teória, pocity ukrivdenia, alebo čokoľvek iné. Rasizmus teda nie je rasová teória tvrdiaca, že rasy existujú a navzájom sa od seba líšia, ale na rozdiel od súčasnosti, aj popieranie tohto faktu. Toľko veľmi stručne.

3. Tolerancia nie je znášanlivosť, ale medza, limit znášanlivosti od spoločensky uznaného priemeru, po prekročení ktorej je neakceptované, alebo trpené konanie daného jednotlivca, či kolektívu vnímané spoločnosťou už ako spoločensky neúnosné, preto zákonom postihované a zmena konania zákonom vynucovaná. To isté platí aj v prípade, že jednotlivci, či kolektívy nie sú schopní znášať ani spoločensky uznaný priemer, teda v opačnom garde. Toľko veľmi stručne.

4. Xenofóbia, ako každá fóbia, je iracionálny strach a obavy z cudzincov a z všetkého, čo prinášajú. Nie je to teda racionálny strach a obavy z cudzincov, o ktorých vieme čo sú zač a čo prinášajú. Právny postih, na rozdiel od súčasnosti, by mal byť prípustný len v prípade protiprávneho konania na základe neoprávnenej xenofóbie. Je protiprávne trestať niekoho za to, že niekoho nemá rád, preto ho neprijme do zamestnania a podobne, čo umožňuje antidiskriminačný zákon. Xenofóbia sa nemá pliesť s opatnosťou. Toľko veľmi stručne.

5. Rovnosť, ľudské práva atď. sú v súčasnosti interpretované buď vulgárne, alebo zastaralo. Napr. vzhľadom na rozdielne chápanie ľudských práv a demokracie v rôznych kultúrach, nie je možné ich rozšíriť univerzálne a sami nie sú univerzálne.

Problematika si zaslúži viac pozornosti a podrobnejší rozbor, usúdil som však, že pre dané účely je tento rozsah postačujúci. Toľko veľmi stručne.

2. Menšinová problematika všeobecne

Menšinovej problematike nie je možné rozumieť, pokiaľ nepochopíme, že menšina a komunita nie je to isté.

1. Národ, národnostné, etnické a iné menšiny v štáte sú definované vizuálnymi znakmi (rasa, stavba tela a pod.), akustickými znakmi (jazyk), kultúrou a príbuzenskými znakmi ľudí, ktorí pociťujú v rámci nich rodovú, či inú kolektívnu súdržnosť. Súčet počtu príslušníkov národnostných a iných menšín a štátotvorného národa, či národov v štáte je rovnaký, ako celkový počet jeho obyvateľov.

2. Komunita je definovaná:

a. pohlavím a vekom skupín jedincov, ktoré stanovuje príroda – muž, žena, dieťa, mládenec, dievčina, starac a starena..., pričom súčet počtu príslušníkov týchto komunít v štáte je rovnaký, ako celkový počet jeho obyvateľov.

b. vierovyznaním, pričom počet príslušníkov jednotlivých vierovyznaní, či ateis-tov v štáte je rovnaký ako celkový počet jeho obyvateľov, pokiaľ sa príslušnosť k vie-rovyznaniu nestane národnosťou ako moslimovia v Bosne.

c. skupinou osôb, ktorých spájajú spoločné záujmy a ciele sociálne, zdravotné a iné spoločné znaky nezávisle na tom, kam prináležia podľa bodu 1., 2.a. a 2.b., pričom súčet počtu príslušníkov komunít v štáte je daný počtom kritérií pre komunity. Počet príslušníkov komunít kombinatoricky prevyšuje celkový počet jeho obyvateľov.

Po takomto definovaní menšín a komunít môže začať vedecké skúmanie problematiky, ktorá je v postmodernej „multikultúrnej“ spoločnosti na prioritnom stupni záujmu. Robí to však spôsobom typickým pre relativizmus, čiže v rámci „presadzovania rovnosti“ nerozoznáva rozdiely medzi bodom 1. a 2., preto z toho vzniká dokonalý chaos. Výpočty podľa metodiky vyvinutej v USA ukazujú, že len počet príslušníkov „**utláčaných**“ menšín a komunít v priemernom „multikultúrnom“ štáte trojnásobne prevyšuje skutočný počet jeho obyvateľov. Z toho vyplýva, že budovanie „multikultúrnej“ spoločnosti je v priamom rozpore s fungovaním a existenciou štátu. Politik, ktorý je zodpovedný za „multikultúrnu“, menšinovú a ľudskoprávnu politiku tak nevyhnutne pácha intelektuálnu samovraždu. Vychádzam zo Základnej definície: V právnom štáte, založenom na slobode, demokracii a rovnosti občanov pred zákonom sú zohľadňované všetky oprávnené záujmy a prirodzené práva národnostných menšín a komunít, ako aj solidarita k príslušníkom hendikepovaných komunít. Pokiaľ existujú práva, musia existovať aj povinnosti: nie však tak, že jedni majú hlavne práva a druhí hlavne povinnosti.

3. Problematika homosexuálnej komunity

Homosexualita je sexuálna anomália a pokiaľ sa prevádza medzi dospelými jedincami, tak má byť posudzovaná ako ktorákoľvek iná zdravotná anomália, či už vrodená, alebo získaná. Homosexualita si nezasluhuje odsúdenie, ale ohľad, ktorý sa v primerane tolerantnej spoločnosti prejavuje tým, že pokiaľ sa homosexualita neprejaví v pedofilnej verzii, tak majú homosexuáli právo priznať otvorene svoju sexuálnu orientáciu a zastávať v spoločnosti akékoľvek postavenie, zodpovedajúce ich schopnostiam, vrátane pedagogickej činnosti u detí. Je vcelku pochopiteľné, že si homosexuáli želajú poistiť svoj status v spoločnosti aj právne, čo stelesňuje ich úsilie získať právo na registrované partnerstvá, založené na sexe a citoch, nie však

na reprodukciu populácie. Tu vzniká prvý problém, pretože rovnaké právo na registrované partner-stvá majú potom aj ďalšie komunity. Pokiaľ by homosexuáli neprekročili medze tolerance tolerantnej spoločnosti, bolo by všetko v poriadku a problematika sa mohla zmysluplne a definitívne uzavrieť. Homosexuáli a ich neomarxistickí postmoderní lob-bysti však tieto medze nehorázne prekročili a sami sa stali netolerantnou a agresív-nou komunitou, vydávajúcu svoju sexuálnu orientáciu za alternatívny spôsob života, ktorý vehementne propagujú na svojich extravagantných Gay(Queer)-parádach. Do-konca dosiahli už aj to, že sa ich „alternatívny spôsob života“ propaguje aj u sexuálne a emocionálne nezrelých deťoch nielen v masmédiách, ale dokonca aj na školách. Averzia a odpor proti týmto zvrhlostiam je už v mnohých krajinách EÚ kvalifikovaná dokonca ako trestný čin homofóbie, čiže ako zločin z nenávisťi k homosexuálom. Karta sa oproti minulosti obrátila: ešte nedávno bola homosexualita zločinom a psy-chickou poruchou, v súčasnej postmodernej relativizačnej spoločnosti sa pomaly, ale isto stáva anachronizmom, zločinom a psychickou poruchou heterosexuálna rodina, manželstvo a **rodenie bielych detí**. **Prečo sa potom čudujeme, že Európania majú taký demografický prepád?** Pre kontinuitu vývoja spoločnosti sú homosexuálne partnerstvá rovnako bezcenné, ako bezdetné heterosexuálne manželstvá, ktoré však majú jedno podstatné pozitívum: môžu adoptovať deti, ktorým sú schopní zabezpečiť výchovu prospešnú pre celú spoločnosť. Homosexuáli to nedokážu, môžu síce zabezpečiť adoptovaným deťom blahobyť a „lásku“ ako boháči svojim zvieracím miláčikom, ale vychovať z detí môžu len sexuálne a emocionálne **nevyrovnaných kriplov**. Budem interpretovať slová jedného zo zakladateľov holandského hnutia za „ľudské práva“ homosexuálov. Netajil sa tým, že homosexuáli chcú dosiahnuť status heterosexuálnej rodiny, manželstva a všetky požitky z tohto statusu vyplývajúce. Nemajú podstate záujem o adopciu detí, podľa jeho slov je ľudstvo aj tak premnožené. Dosiahnutie práva na adopciu detí považuje len za spôsob, ako status heterosexuálnej rodiny formou manželstva dosiahnuť, čo však, paradoxne nie je možné bez **de-zintegrácie** heterosexuálnej rodiny, manželstva, jeho statusu a funkcie v kontinuite vývoja spoločnosti. **Univerzálny princíp neomarxistickej postmodernity** sa aj tu naplno a negatívne prejavuje. Demografia je preto kruté, ale spravodlivé hodnotové kritérium. Čiže status, požitky a sex, či už s citom, alebo bez neho, sú pre homosexuálov v podstate jediným hodnotovým kritériom, do ktorého im vôbec nezapadá obetovanie sa pre deti a spoločnosť, čiže náklady na vytvorenie skutočných hodnôt.

Politikov, ktorí túto zvrhlosť podporujú a dokonca zákonom legalizujú možno obviniť zo spáchania týchto trestných činov: z porušenia princípu rovnosti občanov pred zákonom, z legalizácie negatívnej diskriminácie statusu rodiny a manželstva a pozitívnej diskriminácie homosexuálneho manželstva, z legalizácie ekonomického podvodu, z porušenia práva dieťaťa na heterosexuálnu výchovu, z navádzania detí na homosexuálne správanie pred ich sexuálnou a emocionálnou zrelosťou, čiže z ich psychického týrania a zneužívania, ako aj z legalizácie genocídy spoločnosti. Keby fungoval právny štát a nebol by legalizovaný antidiskriminačný zákon a systém zákonov s ním súvisiace, čiže Bruselské rasové zákony, za toto všetko by mohli byť títo politici za normálnych okolností stíhaní a mohli by si vyslúžiť aj peknú paletu trestov. Bruselské rasové zákony spolu s ich tvorcami preto musia skončiť tak, ako Norimbergske rasové zákony a ich tvorcovia.

4. Rómska problematika

Mal som odvahu podstúpiť riziká potenciálneho obvinenia z rôznych módných nezmyslov, preto som pokusne urobil virtuálnu substitúciu. Gádžom som prišiel žlté

Dávidove hviezdy a urobil som porovnanie vzájomného správania a postavenia s Rómami. Výsledok zodpovedal dôvodu substitúcie. V situácii zbavenej zabehnutých stereotypov mi vyšlo, že postavenie Gádžov sa reálne podobá postaveniu Židov a postavenie Rómov sa reálne podobá postaveniu Nemcov v inkriminovanej ére. Toto si Gádžovia intuitívne uvedomujú, ale racionálne si to nevedia vysvetliť. To ich doslova irituje, pretože nedokážu pochopiť, že v „multikultúrnej“ spoločnosti sú príkoria, ktoré údajne páchajú na Rómoch v skutočnosti príkoria, ktoré páchajú Rómovia na nich. **Hodnotový systém** postmodernej „multikultúrnej“ spoločnosti je jednoducho nastavený tak, že čím je kultúrna úroveň menšiny, komunity atď. **zaostalejšia, či nekompatibilnejšia** a jej príslušníci agresívnejší, netolerantnejší, či rasistickí, tým väčšiu ochranu, privilégiá a špeciálne zaobchádzanie požívajú. Od majoritnej spoločnosti sa zase vyžaduje, aby sa jej „**tolerancia prehlbovala**“ úmerne stupňu agresivity, netolerancie a rasizmu menšín, či komunit a prejavovala dokonalý **apeasment** vo vzťahu k nim. Pokiaľ to tak jej príslušníci nerobia a otvorene rebelujú, alebo dokonca len prejavujú averziu k týmto menšinám, či komunitám a nespokojnosť so svojim otrockým postavením, sú paradoxne obviňovaní zo zločinov, ktoré sú v skutočnosti páchané na nich. Aj sociálny systém multikultúrnej spoločnosti je nastavený tak, aby bol „spravodlivý a rovný“ pre všetkých, v skutočnosti však vytvára podmienky výhodné prevažne pre menšiny, či komunity so zaostalejšou, alebo inou kultúrnou úrovňou ako má majoritná spoločnosť. Na Slovensku sa to zatiaľ prejavuje v podstate len u Rómov, preto je rómska problematika v centre záujmu menšinovej politiky.

Rozoberiem realitu aká je a nie ako sa javí, či oficiálne prezentuje. Kultúrno-spoločenská úroveň rómskej menšiny ako celku je podstatne zaostalejšia ako majoritná, čo je jednoducho fakt a spôsob ich integrácie do majoritnej spoločnosti a pracovného zaradenia v intenciách ideológie „multikultúrneho“ komunizmu spadá zase skôr do žánru sci-fi a nie reálnej politiky. Zahmlievania typu: veď všetci nie sú takí zaostali, sú v kontexte riešenia problematiky ako celku zavádzajúce a nepodstatné. 80 až 90 % Rómov žije na sociálnych dávkach a prídavkoch na deti, pričom môžeme pozorovať očividný fakt, že sa na rozdiel od majoritnej spoločnosti úspešne, takmer geometricky rozmnožujú. Dôvod je jednoduchý. V každej zaostalejšej, či primitívnejšej spoločnosti je počet detí neplánovaný a koľko detí sa dožije dospelého veku je závislý na zdroji potravy, kvalite zdravotnej starostlivosti a bývaní. Napriek tomu, že väčšina Rómov žije v chatrčiach, či zdevastovaných bytoch, majú najstabilnejšie sociálne a kultúrno-spoločenské podmienky, čo sa prejavuje v ich demografickej a geografickej expanzii. V rámci „sociálne spravodlivej spoločnosti“ prosperujú aj bez toho, aby sa snažili vzdelávať a pracovať, pričom rodenie detí je v podstate zdrojom ich príjmov a potešenia zároveň. Z tohto však zároveň vyplýva, že majoritná spoločnosť neprosperuje a vykazuje demografický prepád paradoxne v dôsledku toho, že majú nestabilné sociálne a kultúrno-spoločenské podmienky. Pozitívny demografický vývoj bol v evolúcii ľudstva vždy kritériom bohatstva danej spoločnosti. Vyspelá a bohatá rozvinutá majoritná spoločnosť je tak paradoxne chudobná a chudobní nerozvinutí Rómovia sú paradoxne bohatí. Pokiaľ pochopíme mentalitu „Detí vetra“, tak nám talianske „jesť a spať, tancovať a spievať“ dáva jednoznačný výsledok. Opätovne musím odmietnuť zahmlievania typu: veď nie sú všetci takí a **rómska kultúra je výnimočná a osobitná** ako zavádzajúce a nepodstatné pri riešení problematiky. Samozrejme, že Rómovia nie sú slepí a závidia Gádžom ich životný štandard, záviť je prirodzená ľudská vlastnosť. Lenže Rómovia obviňujú zo svojho postavenia Gádžov, čiže majoritnú spoločnosť ako celok, nie seba a svoju zaostalú kultúru, ktorá im prakticky neumožňuje, aby sa pozdvihli na vyššiu úroveň. Rôzne „ľudskoprávne a protirasistické“ mimovládne organizácie (MVO) dokázali zmanipulovať Rómov tak, že vyvolali u nich všeobecnú nenávisť k Gádžom a majoritnej spoločnosti ako celku, ktorú do

roku 1989 v podstate vôbec nepocítovali. Gádžov, čiže príslušníkov majoritnej spoločnosti prirodzene irituje, že zo svojich daní živí menšinu, ktorá demograficky aj geograficky expanduje a sama nevytvára prakticky žiadne hodnoty. Gážovia, rovnako ako Rómovia, nie sú slepí, vidia čo sa deje, ale tomu nerozumejú. Rómovia sú schopní do týždňa premrhať akékoľvek množstvo finančných prostriedkov, cítia sa vtedy ako králi a pohrdajú lopotiacimi sa Gádžmi, ktorí plánujú použitie svojich finančných prostriedkov a „nevedia užívať života“. Citujem samozrejme výrok konkrétneho Róma. Potom tri týždne žijú biedne a berú si od Gádžov rôznym spôsobom to, čo potrebujú k prežitiu do ďalšieho termínu sociálnych dávok a dokonca to považujú za svoje prirodzené „právo“, vzhľadom na svoju **kultúrnu odlišnosť**. A rôzne „ľudsko-právne protirasistické“ MVO ich v tom ešte aj utvrdzujú, podľa nich musia byť Gádžovia, čiže majoritná spoločnosť **tolerantná k ich kultúrno-spoločenskej odlišnosti**. Že ide v princípe o toleranciu netolerancie, to ich nezaujíma, veď ide o „práva“ menšiny a sociálne „znevýhodnenej“ komunity. Rómovia ako celok, čiže ako etnická menšina, sa tak reálne správajú agresívne, netolerantne a rasisticky ku Gádžom a majoritnej spoločnosti ako celku. Averzia majoritnej spoločnosti k Rómom je v tomto kontexte prirodzená a samozrejme na to doplácajú Rómovia, ktorí sa dokázali integrovať do majoritnej spoločnosti. Nie je to však len dôsledkom „predsudkov“ majoritnej spoločnosti, ale odrazom reality. Samozrejme, že existujú rasisti aj v radoch Gádžov, ich rastúci počet je priamo úmerný stupňu kriminalizácie prirodzenej averzii Gádžov a majoritnej spoločnosti ako celku k rómskej menšine na úroveň rasizmu, diskriminácie a netolerancii k Rómom, napriek tomu, že takýto vzťah vznikol na základe rómskej agresivity, netolerancie a rasizmu. Pokiaľ to aplikujeme matematickým spôsobom, tak väčšina Rómov sú rasisti a v obrátenom pomere sú rasisti Gádžovia. To je ale prekvapenie pre rôznych „bojovníkov proti rasizmu“. Postmoderná „multikultúrna“ spoločnosť jednoducho funguje na princípe popierania reality. Pokiaľ eliminujeme politickú korektnosť, newspeak a bludy o rasizme, diskriminácii a netolerancii, skratka „multikultúrne“ ponímanie spoločnosti, dostaneme sa na štartovaciu čiaru, od ktorej môžeme začať robiť zmysluplné kroky pri riešení rómskej problematiky. „Multikultúrne“ riešenia nevyhnutne stroskotajú a zákonite povedú k vyhroteniu situácie.

5. Demografia, ekonomika a sociálny systém

Roky	Afrika	Ameriky	Ázia	Európa	Oceánia	Svet
1950	227,332,997	332,242,478	1,436,893,57	546,415,79	12,476,12	2,555,360,97
1960	282,835,681	416,998,831	1,719,585,95	604,527,20	15,637,85	3,039,585,53
1970	360,576,942	512,855,095	2,158,275,12	656,464,05	19,304,67	3,707,475,88
1980	470,832,202	614,075,940	2,651,233,11	693,766,71	22,676,62	4,452,584,59
1990	622,823,938	721,345,276	3,189,798,78	721,103,25	26,582,56	5,281,653,82
2000	796,598,429	835,689,483	3,686,604,36	729,966,64	30,744,65	6,079,603,57
2010	982,407,084	934,601,069	4,135,820,02	728,428,17	34,635,83	6,815,892,19
2020	1,189,292,5	1,027,170,2	4,566,353,8	720,830,3	38,126,7	7,541,773,

	6	1	8	7	1	75
2030	1,415,892,38	1,110,154,90	4,904,088,79	703,888,59	41,050,80	8,175,075,48
2040	1,665,047,77	1,178,470,51	5,155,738,79	680,227,25	43,161,91	8,722,646,25
2050	1,937,368,460	1,231,150,730	5,327,180,890	650,007,220	44,545,220	9,190,252,53
	8.5	3.7	3.7	1.2	3.6	3.6

Tento bod som neuviedol hneď po rómskej problematike náhodou. Vývoj svetovej populácie po jednotlivých kontinentoch v tabuľke jednoznačne ukazuje, že najviac prosperuje spoločnosť v Afrike a najmenej v Európe. V tabuľke nie je navyše zohľadnený podiel imigrantov a ich potomkov na európskej populácii. Musím preto zdôrazniť, že pozitívny demografický vývoj v evolúcii ľudstva bol vždy kritériom bohatstva danej spoločnosti. Vyspelý a bohatý rozvinutý svet je tak paradoxne chudobný a chudobný nerozvinutý svet je paradoxne bohatý, pretože má to, čo vyspelý svet stráca: budúcnosť. **Boj proti chudobe a za bohatšiu budúcnosť v rozvojovom svete je tak bojom za chudobu v rozvinutom svete a proti jeho budúcnosti**, čo je ďalší postmoderný „multikultúrny“ paradox. Čím väčšia je rozvojová pomoc rozvojovým krajinám, tým rýchlejší je ich demografický rast a tým viac sa zvyšuje počet najchudobnejších a hladujúcich, čo je ďalší paradox. Takýchto paradoxov je veľký počet, preto ich zhrniem konštatovaním: majú pôvod v ekonomike a kultúrnej vyspelosti danej spoločnosti. Je dokázané, že počet obyvateľov daného teritória je obmedzený zdrojmi obživy a ekonomickej efektívnosti ich využívania. Pri extenzívnom hospodárení na danom teritórii rast počtu jeho obyvateľov dosiahne kritickú medzu, ktorá vyvolá nasledovné dopady:

1. Pokiaľ má populácia možnosť, tak expanduje do ďalších teritórií, pokiaľ nie, tak ju zasiahne hladomor, ktorý ju oslabí, počet obyvateľov sa radikálne zníži, potom sa stabilizuje a proces sa znovu opakuje.

2. Populácia začne zvyšovať produktivitu práce a efektívnosť využívania zdrojov, čo umožní prekonať riziká z bodu 1.

3. Aj proces v bode 2. nie je taktiež nekonečný, pokiaľ dosiahne populácia kritickú medzu, musí prehodnotiť svoje kultúrno-spoločenské návyky a obmedziť svoju demografickú expanziu.

Do roku 1950 bol rast svetovej populácie v súlade s bodom 2., potom nastal zlom, po ktorom sa demografická krivka začala podobať hokejke, oproti ktorej je otepľovanie planéty bezvýznamný proces. Dôvod je jednoduchý. Výdobytky európskej kultúry a civilizácie, jej technika, medicína a humanitárna pomoc boli sprístupnené ekonomicky, technicky a kultúrne zaostalým populáciám, ktoré sa ešte nevymanili z evolučnej fázy bodu 1. Chudobu a hlad v takýchto krajinách nespôsobili teda európski kolonizátori ich vykorisťovaním, ale paradoxne sprístupnením časti výdobytkov svojej kultúry a civilizácie a humanitárnou pomocou. Rast populácie, hlavne afrických krajín, je v protiklade s ich ekonomickým vývojom. Pokiaľ sa ekonomika takýchto krajín dynamicky rozvíja, jej úspechy sa týkajú len relatívne malej časti populácie, pretože demografická explózia znemožňuje celoplošný prospech. Aby dosiahli rozvojové a najmä africké krajiny aspoň približnú úroveň krajín rozvinutých, potrebovali by zdroje troch planét typu Zem. Vyspelé krajiny, so stále znižujúcim sa podielom na celkovej populácii planéty už jednoducho rozvojové krajiny v blízkej budúcnosti neutiahnu.

Sťahovanie národov bolo v minulosti celkom bežné, či už bolo spôsobené klimatickými zmenami, alebo lokálnym premnožením populácie. Bolo to však v dobách, keď Zem bola relatívne „prázdna“. V dôsledku sťahovania národov však zaniklo viacero vyspelých civilizácií, vrátane Ríma. Súčasný premnoženie rozvojových krajín už pociťuje Európa v masívnom prílive imigrantov. Globálny dopad tohto premnoženia v prípade globálnych klimatických zmien a následná migrácia obyvateľstva už nebude katastrofa, ale kataklizma. Vcelku kuriózne môžeme potom vnímať ohlušujúcu kampaň ekologických a environmentálnych aktivistov proti skleníkovým plynom a obvinenia vyspelých krajín zo zodpovednosti za **nastávajúce** klimatické zmeny. Iste, človek ku klimatickým zmenám určite prispieva, ale jeho podiel sa nehorázne preceňuje hlavne preto, lebo priemyselnú revolúciu začal **biely človek** a dopad bude znášať hlavne **ne-biely človek**. Skleníkové plyny však produkujú v súčasnosti všetci. Populačný boom po druhej svetovej vojne vo vyspelých krajinách vyvolal diskusie o potrebe regulovať rast jej populácie, čo sa aj podarilo. Demografickú explóziu v rozvojových krajinách prevádza **ohlušujúce ticho**, pretože sú to ne-biele ľudia a akákoľvek diskusia o nevyhnutnosti regulácie ich pôrodnosti by znamenala porušenie ich reprodukčných ľudských práv, rasizmus, diskrimináciu, netoleranciu, či dokonca obvinenia z plánovania genocídy. To už znie značne paranoicky, ale o tom sú diskusie v OSN a na rôznych konferenciách, taká je agenda rôznych MVO. Aj tu platí univerzálny princíp neomarxistickej postmodernity: šarlatánstvo sa stáva vedou, resp. ju zneužíva.

Demografický prepád európskej populácie je nielen relatívny, ale aj absolútny a je zdanlivo v rozpore aj s bodom 3, pretože stále nedošlo k vyčerpaniu zdrojov a efektivita ekonomiky sa stále zvyšuje. Zmena však nastala v kultúrno-spoločenských návykoch a sociálnej oblasti. Neomarxistická postmoderna v kombinácii s multikulturalizmom stvorila kultúru smrti, ktorá je pre európsku spoločnosť doslova vražedná a tej zodpovedá aj sociálny systém. Potomstvo zabezpečuje kontinuitu vývoja spoločnosti a charakter jej kultúry a civilizácie. Výmena obyvateľstva, či už úplná, alebo len čiastočná, charakter spoločnosti adekvátne mení. Európania jednoducho stratili medzi-generačnú kontinuitu a závislosť sociálneho zabezpečenia v starobe priamo na svojich potomkoch. Mať potomstvo je na jednej strane prirodzený pud a ekonomická nevyhnutnosť na strane druhej. Pokiaľ však sociálny systém túto nevyhnutnosť a závislosť eliminuje, zvíťazí egoizmus a potomstvo sa zdanlivo stáva zbytočnou ekonomickou záťažou. Demografický prepád je na svete a na dôchodcov bude musieť v budúcnosti pracovať stále menší počet aktívnych ľudí. Taká je štatistika aj ekonomika. Zvyšovaním produktivity práce sa dá negatívny dopad tohto trendu eliminovať, ale nie do nekonečna. Druhý pilier dôchodkového sporenia je dôkazom toho, že si to ekonómovia aj politici uvedomujú. Spôsob, akým tento pilier konštruujú poukazuje na fakt, že im akosi uniká zákon zachovania hmoty a energie, že úspory vo forme pekných papierikov aj majetku sa nevyhnutne stanú bezcennými, pokiaľ bude v budúcnosti stále menej aktívnych ľudí, ktorí sú nevyhnutní na udržanie ich hodnoty. Ekonomicky sú tak trestaní tí ľudia, ktorí potomstvo majú, pretože náklady na ich výchovu ani zďaleka nie sú kryté formou príspevkov a úľav od štátu. Lenže potomkovia konkrétnych rodičov nepracujú len na nich, ale aj na dôchodcov, ktorí potomstvo nemali. Tí sú potom príživníci nezávisle na tom, či si sporili, alebo nesporeli. Je to triviálny výpočet, preto nechápem, že nebol ešte nikde zohľadnený. Možno je zatiaľ politicky neúnosný; napriek tomu ho budem prezentovať.

Prvý pilier bol plošný pre 100% daňovníkov a začal trpieť na dýchavičnosť po tom, ako začali daňovníci ubúdať. Druhý pilier sa oddelil od neho preto, aby si na časť dôchodku sporili daňovníci sami prostredníctvom súkromných DSS. Chilský profesor ekonomie, ktorý tento systém vymyslel bol zrejme technokrat, ktorému evidentne unikol ľudský rozmer problému. Napriek tomu našiel stúpenčov aj na Slovensku.

O tom, že má tento systém veľké nedostatky svedčia turbulencie, ktoré sa stále objavujú na slovenskej politickej scéne. Môj návrh systému dôchodkového sporenia označujem ako z núdze cnosť. Pôvodných 100% navrhujem rozdeliť na tri časti. 1. Prvý pilier priebežný 2. Druhý pilier štátna DSS 3. Druhý pilier súkromná DSS. Percentuálne pomery sú v rámci princípu nepodstatné. Najdôležitejší je Druhý pilier štátna DSS. Daňovníci by boli povinní do nej odvádzať finančné prostriedky, ale čerpanie po odchode do dôchodku by záviselo od počtu vychovaných detí povedzme: 30% jedno dieťa, 60% dve deti a 100% tri deti. Finančné prostriedky z tohto piliera by boli dediteľné potomkami. Daňovníci by tiež mali právo presunúť svoj podiel zo sporenia v súkromných DSS na štátnu DSS. Aký by mal tento systém účinok? Obnovila by sa priama medzigeneračná kontinuita medzi rodičmi a deťmi na jednej strane aspoň principiálne, a pretože egoizmus ľudí dosiahol už značné rozmery, nemali by, aspoň spočiatku všetci daňovníci tri deti, čo by na druhej strane znamenalo získanie finančných rezerv, o ktorých slovenský premiér hovorí, že už nikde nie sú. Samotná pôrodnosť by sa pravdepodobne citeľne zvýšila. Nezodpovedných rodičov, ktorí rodia deti pre rodenie a sociálne dávky tento systém postihuje.

6. Arabsko-islamský svet, vzťah Európy a Izraela k nemu a navzájom

Uviedol som, že medzikultúrny aj medzináboženský dialóg je len sprievodný fenomén procesu postupnej islamizácie Európy a tematicky súčasťou mojej tézy. Kto sa nepozerala na problém optikou multikulturalizmu, ktorá orwelovsky popiera realitu, vidí, že islamizácia Európy je fakt a nie extrémistický názor. V postmodernej „multikultúrnej“ a postkresťanskej EÚ je islam, na rozdiel od kresťanstva, vysoko rešpektované vierovyznanie, ktoré nie je možné kritizovať bez rizika obvinenia z islamofóbie. Naopak, kritika a hanobenie kresťanského vierovyznania, ostatných atribútov európskej kultúry, civilizácie, antieurópanstvo a antibelošstvo je fundamentom ideológie multikulturalizmu. Má to svoju logiku, multikulturalizmus formálne deklaruje slobodu, rovnosť, bratstvo a demokraciu, v skutočnosti tieto hodnoty popiera. Islam je moslimami a multikulturalistami prezentované ako náboženstvo mieru, pričom celá jeho história a princípy svedčia o opaku. Ako svojho času nacizmus a komunizmus, tak v súčasnosti multikulturalizmus prejavuje značnú inklináciu k islamu, ktorá môže prameniť len z podobnosti charakteru ich hodnôt. Viacerí prominenti týchto totalít, dokonca aj neomarxistickí ateisti prejavili k islamu také sympatie, že naň konvertovali. Islam je zároveň ideológiou aj vierovyznaním, v ktorom nie je európska forma sekularizácie možná, je priamym Allahovým zvestovaním prorokovi Mohamedovi, preto ho nie je možné reformovať bez toho, aby nepoprel sám seba. Neexistuje preto a nemôže existovať nič také, ako európsky islam. Pokiaľ pochopíme podstatu islamu a budeme vedieť primerane uvažovať ako moslimovia, tak musíme uznať, že islam vedie zo svojho princípu výlučne len obranné vojny a moslimovia sa vždy len bránia agresii a útlaku. Vysvetlenie, prečo to tak funguje je relatívne jednoduché. Islam vidí svoje poslanie v postupnom rozvíjaní troch fáz: dar-al-suhl sú územia, ktoré ešte islam nedobyl, dar-al-harb sú územia v priebehu dobývania a dar-al-islam sú územia, v ktorých islam dosiahol podrobenie neveriacich. Každý rok je publikovaná v Egypte islamská ročenka. Posledná edícia pomenúva Francúzsko, Belgicko a Veľkú Britániu (naozaj neviem, čo je na nej ešte veľkého) ako územia vo fáze dar-al-harb. Moslimovia šíria islam srdcom, ústami, rukami a mečom podľa toho, ako sa cítia byť silní. Schéma je nasledovná: Pokiaľ sa moslimovia cítia už dostatočne silní, ponúknu ne-moslimským krajinám a ne-moslimom, aby vstúpili do „domu mieru - dar-al-islam“, čo znamená, že tieto krajiny a jej obyvatelia buď dobrovoľne konvertujú na islam, alebo sa mu dobrovoľne podriadia. Pokiaľ to neurobia, tak urazili Allaha, proroka

Moha-meda, odmietli ponúkaný mier, čím vyhlásili vojnu islamu a moslimom, ktorí sú samo-zrejme povinní brániť sa, čiže musia vyhlásiť džihád proti agresorom a utláčateľom, ktorí sa vlastnou vinou ocitli v „dome vojny - dar-al-harb“. Je to podobné výpalníctvu, vlastne naopak. Toto je súčasná situácia, preto moslimovia obviňujú Západ, že ich chce zničiť a vedie proti nim križiacku vojnu, oni naopak chcú mier, samozrejme vo svojom vlastnom podaní. Moslimovia v Európe sú tak logicky utláčaní dovtedy, kým nebude Európa úplne islamizovaná, alebo sa Európania nepodriadia islamu. Tento proces prebieha v troch fázach:

1. islam tolerovaný
2. islam akceptovaný
3. islam dominantný.

V súčasnosti sa Západná Európa nachádza na konci druhej fázy. **Medzikultúrny a medzináboženský dialóg** je tak reálne pre islam a moslimov prakticky len spôsob, ako najefektívnejšie islamizovať, resp. podriadiť si Európu a Európanov bez toho, aby museli vyvolať otvorený ozbrojený konflikt. Používajú sofistikovanejšiu metódu: terorizmus, ktorý tzv. „umiernení“ imámovia verbálne formálne odsudzujú, ale v rámci svojej komunity otvorene podporujú. Postmoderní neomarxistickí „intelektuáli“ a vedci pri tom asistujú ako kolaboranti a užitoční idioti v službách moslimov. Nezáujímavý vedec skúma danú problematiku najskôr neutrálne, až po zistení príčinných súvislostí a ich následkov navrhne spôsob(y) jej riešenia. Postmoderní neomarxistickí vedci skúmajú danú problematiku tak, aby obhájili vopred stanovené riešenie, preto stierajú rozdiely medzi príčinnými súvislosťami a následkami, alebo ich zamieňajú. Výrazne sa to prejavuje u európskych Arabistov, ktorí sú väčšinou fascinovaní islamom, hlavne mýtmi z obdobia jeho Zlatého veku a al-Andaluz tak, že reálna výpočtová hodnota ich výskumu je hodna týchto mýtov. Islam, nacizmus, komunizmus a multikulturalizmus majú veľa spoločného, preto budem citovať jednu vetu z knihy „Troje svedectvá“, týkajúcej sa hrôz druhej svetovej vojny: „Nemci nás pomaly, pomaličky zvykali na to, že nie sme ľudia. To bolo geniálne vymyslené. Orwellovský multikulturalizmus je toho smutne zdatným nasledovníkom“. Rozmach islamu v orwellovskom multikulturalizme slúži ako baranidlo, Trójsky kôň pri deštrukcii európskej spoločnosti a je predzvesťou prechodu k totalitnej diktatúre. Týmto som si istý, nie som si však istý, či si elity EÚ v rámci Euro-arabského dialógu uvedomujú, že islam je zlý sluha, ale ešte horší pán.

Perspektíva Európy a Izraela je v podstate rovnaká a pokiaľ si to obe strany neuvedomia a nepodniknú spoločné kroky, tak obidvaja nebudú mať okrem islamskej, žiadnu perspektívu. Zásadným problémom nie je politika Izraela. Čokoľvek robí Izrael vo vzťahu k „Palestínčanom“ a k arabskému, resp. moslimskému svetu všeobecne, vždy a bez výnimky robí „zločineckú sionistickú, rasistickú apartheidnú a genocídnu“ politiku. Takéto posudzovanie Izraela je celkom bežné nielen v arabskom a moslimskom svete všeobecne, ale začína byť populárne aj v EÚ, pričom výsledkom napr. „genocídy Palestínčanov“ je ich geometrická populačná explózia veľmi podobná situácii v Kosove. Ten, kto robí „genocídu“ nakoniec sám vymiera, resp. musí utiecť pred „obeťou genocídy“, čo je nádherný „multikultúrny“ paradox. Zásadným problémom Izraela vo vzťahu k „Palestínčanom“ a k arabskému, resp. moslimskému svetu všeobecne je potom logicky nie to, akú politiku robí, ale že vôbec existuje ako židovský štát. V dôsledku uplatňovania „multikultúrnej“ ideológie EÚ podporuje záujmy „Palestínčanov“. Gaza a Západný breh v podstate fungujú na báze djizji, čiže poplatkov a daní uvalených moslimami na neveriacich, ktorým sa moderne hovorí humanitárna pomoc - takto fungujú aj vzťahy tzv. „bohatého Severu“ k „chudobnému Juhu“. V rámci závislosti na arabskej rope háji v intenciách Euro-arabského dialógu

EÚ záujmy Arabov, resp. moslimov všeobecne nielen mimo Európy, ale aj v jej rámci; **tok arabských a moslimských imigrantov prakticky kopíruje tok ropy**. EÚ to však nerobí otvorene, pretože má morálny deficit vzhľadom na holokaust Židov, čo samozrejme moslimom naoko veľmi vadí, v skutočnosti však vyhovuje, pretože môžu EÚ propagandisticky obviňovať z podpory Izraela, aby ju mohli stále viac vydierať. **Ideológia „multikultúrneho“ komunizmu je totalitná, preto prejavuje sympatie totalite islamskej**, čo sa prejavuje mohutnou islamizáciou zatiaľ najmä Západnej Európy. Priam symbolicky vyznievajú predpoklady demografov, že už okolo **roku 2020 bude Brusel, hlavné mesto Európy moslimské**, s viac ako 50% moslimského obyvateľstva. Pre moslimov je totiž 50% hranica, kedy môžu oficiálne prehlásiť, že sa Brusel dostal do dar-al-islam. Stále viac „multikultúrne“ islamizovaná Európa je preto stále viac nepriateľská voči svojmu vlastnému antickému, židovskému a kresťanskému kultúrnemu a civilizačnému dedičstvu a zároveň je stále menej naklonená Izraelu a aj Židom všeobecne, preto kontraproduktívne procesy proti popieračom holokaustu pokladám skôr za rafinovanú škodoradosť voči Židom ako výkon spravodlivosti.

Značne negatívne dôsledky majú v tomto kontexte aktivity rôznych „multikultúrnych“ a protirasistických židovských organizácií a trestný, nie morálny postih popierania holokaustu. Americká ADL (Liga proti hanobeniu) je typickým príkladom. Oficiálnou náplňou ADL sú aktivity proti hanobeniu Židov, antisemitizmu a popieraniu Holokaustu, čo je v poriadku. ADL má však značný vplyv, ona rozhoduje, čo je hanobenie, antisemitizmus a popieranie holokaustu bez diskusie, každé oponovanie považuje za antisemitizmus. ADL bojuje navyše proti rasizmu, pričom však niektorí jej reprezentanti otvorene presadzujú multikulturalizmus a imigráciu z krajín tretieho sveta a otvorene priznávajú svoju snahu vytvoriť z doteraz dominantnej populácie bielych Američanov bezvýznamnú menšinu v štáte, ktorý sami založili a vybudovali. Je to niečo podobné, ako by bola snaha bielych Američanov a Európanov importovať do Izraela päť miliónov „palestínskych vyhnanco“v, prípadne ďalších Arabov, čo by nevyhnutne znamenalo zánik Izraela. Multikulturalizmus je založený na rasistickom hanobení a boji proti Európanom, bielym ľuďom, ich kultúre a civilizácii, či si to ADL, či Židia všeobecne uvedomujú, neuvedomujú, priznávajú, alebo nepriznávajú. Z vyššie uvedeného, ako aj vzhľadom na vývoj vo svete sú pre mňa motívy konania ADL nepochopiteľné, nelogické a iracionálne, pokiaľ naozaj neexistuje konšpirácia židovských elít, ktoré chcú obetovať celý Západný civilizačný okruh vrátane Izraela a Židov vo „vyššom záujme“, ktorý mnohí nazývajú Nový svetový poriadok (NWO). Bohužiaľ musím konštatovať, že podobne ako ADL postupujú aj židovské organizácie v EÚ, čo je vzhľadom na jej mohutnú „multikultúrnu“ islamizáciu ešte viac nepochopiteľné, nelogické a iracionálne. V takom existenčnom ohrození, v akom sa nachádza Európa a Európania, Izrael a Židia, takéto konanie absentuje aj predvídavosť aj pud sebazáchovy. Väčšina Európanov má už vrchovate dosť multikulturalizmu, islamizácie aj masovej imigrácie, preto je presvedčená, že multikulturalizmus a protieurópsky rasizmus vymysleli Židia a že za všetkým, čo stvárajú európske elity stoja konšpiratívne elity židovské. Takže sa znovu vynára antisemitizmus, fenomén kolektívnej viny Židov, tentoraz ako reakcia na kolektívnu vinu bieleho muža. Averzia Európanov voči Židom je preto paradoxne tým väčšia a „Palestínčania“, resp. Arabi a moslimovia všeobecne získavajú u Európanov napriek islamizácii Európy tým väčšiu podporu svojich záujmov, čím väčšia je aktivita týchto židovských organizácií.

Tieto závery sú výsledkom môjho vlastného, na jednu fyzickú osobu rozsiahleho prieskumu diskusií na internetových stránkach islamských, protiizraelských a protižidovských aj proizraelských a prožidovských. Diskutujúci sa vzáčne zhodli len v jednom: v postoji k organizáciám typu ADL, samozrejme, každý z iného dôvodu. Traduje sa, že horší je poturčenec od Turka. Indície, ako by dopadli Židia v islamskej

Eu-rópe a v porazenom Izraeli naznačujú, že by to bolo niečo podobné ako v ére nacifi-kovanej Európy. Toto si uvedomujú také intelektuálne veličiny z židovskej komunity ako je historička Bat Ye-or, filozof Alan Finkelkraut a mnohí ďalší, zatiaľ však žnú hlavne kritiku. Možno je to preto, že aj Židia, ako jedna z európskych menšín pociťuje istý druh solidarity s inými menšinami napriek tomu, že práve v „multikultúrnych“ podmienkach vzniká zo strany moslimov najväčšie ohrozenie existencie štátu Izrael a Židov od jeho vzniku. Ako nájsť spoločnú reč a zmysluplne spolupracovať? Európania si už užili osočovania, hanobenia a kritiky nad únosnú mieru. Za najracionálnejšiu ce-stu považujem to, aby Židia nebrali kritiku, či oponovanie en block ako antisemitizmus a zamerali sa na hrozbu, ktorú môžu predstavovať pre nich islamizovaní Európania a intelektuálne sa dištancovať od „multikultúrnych“ aktivít EÚ. Zriadenie, povedzme, „Výboru proti antieurópanstvu a multikulturalizmu“ za podpory, či dokonca účasti príslušníkov židovských komunit by bola významným prelomom vo vzájom-ných vzťahoch a základom pre prežitie ako Európanov tak aj Židov.

Izrael bez Európy nemá perspektívu prežitia ako židovský štát nech urobí vo vzťahu k Arabom akékoľvek územné ústupky. Je v dar-al-harb, pre Arabov je akceptovateľná len jedna možnosť: premena Izraela na arabský palestínsky islamský štát, v ktorom bude určovať postavenie Židov a ostatných neveriacich islamské právo. Na problematiku pozerám ako človek ani konzervatívny ani pokrokový, ani ľavičiar ani pravičiar, ani žiadna kombinácia stredu, ani ako liberál a ani ako konzervatívec. Zaujímajú ma len fakty a faktom je aj to, že som Slovak aj Európan, ktorému nie je svoj osud a jeho potomstvu ľahostajný. Pochopil som a dešifroval podstatu a zákonitosti ideológie, ktorou sa riadi postmoderná multikulturalistická relativizačná spoločnosť. Podpora tejto ideológie je zo strany ultraľavicových radikálnych extrémistických filozofov, intelektuálov a politikov sústredených hlavne v **Európskych socialistických stranách**, korporatívnych ekonomistov a užitočných idiotov z radov kresťanských cirkví a „plebsu“ prakticky bezvýhradná a v súčasnej EÚ jednoznačne dominuje ako svojho času pán Hitler vo veľkej časti Európy. Európa sa tak ocitá v kultúrnej vojne, hlavne s islamom, ktorú musí vyhrať rovnako, ako bol porazený Hitler, napriek jeho počiatočným úspechom, inak sa dočkáme, že nielen v Európe ale aj v Izraeli znovu potečú potoky krvi. Traduje sa, že práve vtedy, keď tečú potoky krvi najviac kvitne biznis. Nevieť síce ako to funguje, ale predpokladám, že toto tvrdenie je pravdivé, inak by ekonomické a mocenské kruhy EÚ multikulturalizmus nepodporovali. Musíme preto historicky znemožňovať ideológiu „multikultúrneho“ komunizmu dovtedy, kým nebude porazená ako komunizmus sovietsky. Po tomto víťazstve nadobudne Európa a Európania znovu sebadomie a taký rešpekt, ktorý jej umožní viesť svoju vlastnú, logickú, racionálnu a efektívnu politiku. Izrael a židovské obce v Európe aj mimo nej by si mali vyššie uvedené uvedomiť a podľa toho aj konať, inak na svoju pasivitu, či vlastne antiaktivitu doplatí nielen Európa a Európania, ale aj Izrael a Židia. Z toho vyplýva, že záujmy obidvoch strán sú v princípe rovnaké, preto ich realizáciu musia spoločne koordinovať. Aby sa vyššie uvedené dalo realizovať, musia spojiť všetky intelektuálne a ďalšie sily, aby mohli zaručiť úspech tohto snaženia. Zbabelosť, paralyza strachom, idealizmus, militantný pacifizmus a falošný sebadestruktívny humanitarizmus v tomto snažení nemajú miesto.

7. Vzťahy v a k EÚ

Európska ústavná zmluva a Lisabonská zmluva sú dokumenty, ktoré právne legalizujú politický zámer elít EÚ byrokraticky centralizovať a unifikovať európsky priestor. Uvedomujú si však, že podobný model stroskotal v ZSSR a celom bývalom

Východnom bloku, pričom sprievodným javom bol ekonomický kolaps a rozpútanie národnostných vášní ústiacych do ozbrojených konfliktov. Ešte za „totality“ sa tradovalo, že vybudovaniu spravodlivej socialistickej spoločnosti zabraňuje komunistickým pohlavárom a činovníkom málo uvedomelý ľud. Stačilo by ho vymeniť a komunistický ideál by sa bez problémov zrealizoval. V ZSSR bol síce deklarovaný vznik „Soviet-skeho ľudu“, neodrážal však realitu a z histórie vieme, ako celá záležitosť napokon dopadla. Vieme aj to, že relatívne bezproblémovo prežili len národnostne jednotné štáty. Európske elity si to uvedomili a vzhľadom na technické možnosti sa rozhodli, že európske národy naozaj vymenia. V EÚ preto prevážil zámer vytvoriť **jeden „multikultúrny“ euronárod**, čo však bez zničenia európskych národov nie je možné. Európske elity však mali k dispozícii ideológiu multikulturalistického komunizmu, agresívnych a netolerantných imigrantov, ktorých mohutná imigrácia dezintegruje a destabilizuje európske národy a štáty. Privilégiá a špeciálne zaobchádzanie s imigrantmi, menšinami, komunitami a komunitný systém práva, popierajúci princíp rovnosti občanov pred zákonom nám potom dávajú logický zmysel, preto je menšinová politika v centre záujmu EÚ, **preto sú menšiny a imigranti**, ako zdroj obohatenia a „rozmanitosti“, na rozdiel od európskych národov, **to najcennejšie v EÚ**. Byrokratická centralizácia a unifikácia je prejavom tohto procesu, ktorý nemá prakticky nič spoločné s deklarovanou integráciou. Tento proces je však dlhodobý a veľmi komplikovaný, vzhľadom na narastajúci odpor európskeho obyvateľstva. Je možné, že sa európskym elitám napokon podarí nastoliť takúto formu totalitnej plutokracie. Druhá strana mince sú nepredvídateľné dejinné udalosti, ktoré môžu zničiť túto konštrukciu. Je veľmi pravdepodobné, že sa táto konštrukcia zrúti ešte pred jej dokončením. V oboch prípadoch však bude kolaps takejto EÚ katastrofou, oproti ktorej bol rozpad ZSSR a Juhoslávie vlastne takmer bezbolestným procesom. V túžbe po neobmedzenej ekonomickej a politickej moci sú európske elity zrejme ochotné podstúpiť akékoľvek riziká podobne, ako hráči na Wall Street. Existuje aj iný spôsob vytvorenia Európskeho politického národa.

Vytvorenie jedného politického národa, skladajúceho sa z viacerých národov je relatívne jednoduché, pokiaľ im dokážu ich zvolení predstavitelia predložiť zmysluplný a nesporne výhodný spôsob tohto spojenia, ktorý neohrozuje ich národné a ekonomické záujmy a tradície. V súčasnom globalizačnom svete, v ktorom jednoznačne začínajú dominovať geograficky, populačne, ekonomicky a politicky veľké štáty je nevyhnutné, aby aj európske štáty vytvorili konkurencieschopný útvar. Ako? Musia si jednoducho stanoviť reálny cieľ, čiže akú pozíciu chcú dosiahnuť v globálnom meradle. Najpríťažlivejší, najlogickejší a navyše aj reálny cieľ je dosiahnuť pozíciu kolektívnej globálnej ekonomickej, vojenskej a tým aj politickej veľmoci. Napriek vážnym problémom je EÚ z hľadiska ekonomického nesporne obor, z hľadiska mocenského je bez diskusie trpaslík, ktorého ozbrojené sily sú schopné akcie len ako pomocné zbraně USA. Politický vplyv kopíruje mocenský. To je treba zmeniť. Aby sa tento scenár mohol vôbec začať realizovať, je nevyhnutné:

1. Jednoznačne definovať hranice novej EÚ čo znamená, že jej rozširovanie nebude stále otvorený proces, pretože ten nevyhnutne vedie ku kolapsu pod vlastnou váhou.

2. Nová EÚ ako veľmoc musí byť exkluzívny európsky klub, ktorý má svoje vlastné ekonomické, mocenské a politické záujmy a ciele.

3. Z praktického aj psychologického hľadiska je nevyhnutné dosiahnuť taký stav vedomia väčšiny príslušníkov jednotlivých európskych národov, aby svoj národ, nech je akokoľvek malý, považovali za veľmoc so všetkými atribútmi, lebo sú jej integrálnou súčasťou a oni sami nesú status aj zodpovednosť, výhody aj nevýhody, práva aj povinnosti vyplývajúce z takéhoto postavenia a spojenia. Vulgárne povedané,

nesmú sa považovať za stádo ako v súčasnej „multikultúrnej“ EÚ, s ktorým európske elity svojvoľne nakladajú.

Vytvorenie pevnej organizačnej štruktúry zastrešenej, povedzme, predsedom prezídia, predsedom rady ministrov zahraničných vecí, ministrom obrany, generálnym štáбом atď. je nevyhnutné, zmysluplné a realizovateľné prakticky ihneď po rozhodnutí takýto celok vytvoriť, pretože by to všetko boli ľudia priamo zodpovední svojim voličom. Má to však jednu závažnú prekážku; existencia NATO nie je zlučiteľná s existenciou takejto európskej integrácie, z podstaty ktorej je vylúčené, aby USA bola vedúca supervelmoc. Európania musia vziať osud do svojich vlastných rúk a vybudovať bezpečnostnú spoluprácu s USA, Ruskom, Tureckom a ďalšími štátmi na úplne inom základe. Takáto európska integrácia by bola organizáciou silnou ako jej štruktúra (sieť), jednotlivé národy a štáty. Na rozdiel od reťaze, ktorá je natoľko silná, ako jej najslabší článok, sieť je pevná aj keď sa poškodí. Byrokratická centralizácia a unifikácia nie je integrácia, oslabuje jednotlivé zložky organizácie a vzniká slabý a mľandravý organizmus neschopný vážnejšej akcie. V tomto koncepte nie je ekonomická integrácia spôsobom vytvárania jednotného politického národa, ale jeho dôležitou súčasťou.

Aká je súčasná „integrácia“ v EÚ? Multikulturalizmus, ktorý spúšťa lavínu migračných vln ne-európskych imigrantov, dezintegruje a destabilizuje európsku spoločnosť do takej miery, že jej životaschopnosť sa začína povážlivo blížiť nule. Ako potom môže EÚ prezentovať slobodu, rovnosť a demokraciu za niečo perspektívne a nasledovateľné, keď sama demograficky a kultúrne kolabuje a navyše ešte svoju slabosť a neschopnosť ostentatívne dokazuje? Imigrácia je ako droga, čím viac jej máme, tým viac jej potrebujeme až napokon, pokiaľ sa závislosti nezbavíme, nastane predávkovanie organizmu končiace smrťou. Demografický prepád Európanov a pokračujúca invázia a kolonizácia Európy ne-európskymi imigrantmi je toho dôkazom. „Multikultúrne“ zahmlievania o „xenofóbii“ Európanov sú zavádzajúce a nepodstatné, pretože paradoxne potvrdzujú príznaky a diagnózu smrteľnej choroby, ktorá postihla európsku spoločnosť. S globalizáciou to nemá prakticky nič spoločné, ide len o technické možnosti presunu, ktorému sa dá relatívne ľahko zamedziť takisto technickými prostriedkami, pokiaľ sa samozrejme zbavíme falošného a sebadeštruktívneho humanitarizmu. Imigranti jednoducho nemajú právo imigrovať a Európania nemajú povinnosť ich prijímať. Xenofóbia je teda zase úplne niečo iné, ako predstava, ktorú nám nanucujú multikulturalisti. V podmienkach ideológie multikulturalistického komunizmu a neustáleho rozširovania na Východ, či do Severnej Afriky ako sa plánuje v rámci Euro-arabského dialógu, má EÚ perspektívu balóna, ktorý sa nafukuje dovtedy, kým nepraskne nezávisle na tom, či sa centralizácia a unifikácia podarí, alebo nepodarí, či bude mať Euroústavu, Lisabonskú zmluvu, alebo hocičo iné, vytvorené byrokratmi v službách európskych elít.

VII. Záver - Zhrnutie problematiky

Ako konkrétne treba začať riešiť situáciu a zabrániť katastrofe? Prvým krokom k obnove európskej spoločnosti je pochopenie problému. „Multikultúrna“ postmoderna už dávno prestala byť pokrokom, svojou podstatou a vývojom sa stala anachronizmom, oháňajúcim sa pokrokom, dehonestujúcim skutočné hodnoty na anachronizmy rovnako, ako svojho času komunizmus. Je oslobodzujúce si uvedomiť, že „multikultúrne“ „intelektuáli“ nie sú statoční pokrokoví myslitelia, ale darebáci, či užitoční idioti v službách veľkých darebákov. Nemôžeme však obrátiť tok času a pokračovať tak, akoby sa nič nestalo ako Bourboni. Poučení históriou nesmieme spáchať ďalšie omy-

ly a zlyhania. Musíme preto rozvinúť to, čo je životaschopné, **musíme odstrániť tyranu** politickej korektnosti, newspeaku a Bruselských rasových zákonov z našich univerzít, z našich médií, z našej politiky a legislatívy, aby sme mohli pomenovať problémy slobodne a bez paralyzujúceho strachu pred obvineniami z rasizmu, diskriminácie, netolerancie, xenofóbie, homofóbie, islamofóbie a ďalších nespočetných zločinov. Pochopenie patologického charakteru hodnôt multikulturalizmu a jeho paradoxov je síce náročné, ale prináša ovocie poznania. Môžem potom bez váhania konštatovať, že základ najjednoduchšieho riešenia problematiky nájdeme v negácii prakticky všetkého, čo multikulturalizmus presadzuje. Vývoj EÚ potvrdzuje platnosť jedného z Murphyho zákonov: čím viac sa niektorá inštitúcia navonok stáva veľkolepejšou, tým viac sa vnútorne stáva zbytočnejšou. Pokiaľ sa v tomto kontexte nájdú fundovaní, odvážni a odhodlaní ľudia, usilujúci o záchranu európskej civilizácie, jej kultúrneho a biologického dedičstva, tak existuje šanca, že sa EÚ nestane hrobom Európanov. Pokiaľ sa takíto ľudia nenájdu, potom Európu a Európanov čaká budúcnosť, ktorou je tak nadšený majster Hübinette a spol.

Európska spoločnosť stojí pred kolapsom, ale jej elita sa správa ako boháči na Titanicu. Rieši problémy, ktoré sú nepodstatné a podstatné problémy rieši len z časti, ohniská požiaru si nevšíma, požiar hasí až potom, keď naplno vypukne. Poukázal som na kardinálne problémy európskej spoločnosti a na príčiny ich vzniku. Procesy, ako rozpad Juhoslávie, Kosovo, slovensko-maďarské vzťahy, islamizácia EÚ, rómska problematika atď. sú tak mojim systémom, v ktorom sú sociálna demokracia, solidarita a socializmus **diametrálne odlišné pojmy a realita**, relatívne ľahko vysvetliteľné rovnako, ako aj nájdenie ciest riešenia týchto problémov.

VIII. Epilóg

Zopakujem to najdôležitejšie: „V kultúrnej vojne, ktorú Nová ľavica vyhlásila všetkým tradičným hodnotám a výtvarným európskej civilizácie dominovala postmoderna. V postmodernej relativizácii hodnôt je jeden objekt hodnotený subjektívne rôzne (dobro - zlo) a zároveň rôzne objekty sú hodnotené subjektívne rovnako (rovnosť všetkých kultúr), pretože v pluralite hodnôt absentujú jednoznačné, univerzálne hodnotové kritériá. Nová ľavica pochopila, že socialistická revolúcia a diktatúra proletariátu je anachronizmus, preto použila novú taktiku a zaútočila na kultúrne a historické korene európskych štátov. Pokračovatelia myšlienok šesťdesiatych rokov zaujali vplyvné miesta v ekonomike, politike, kultúre a začali podkopávať tradičné európske hodnoty. Ich filozofia je deštruktívna kritika a eliminácia všetkých hlavných prvkov západnej kultúry, jej antického, židovského a kresťanského dedičstva, autority, morálky, tradície, rodiny, lojality, vlastenectva, národného uvedomenia, konvencií, atď. Víťanými spojencami sú všetci, ktorí akýmkoľvek spôsobom odmietajú vyššie uvedené hodnoty; nazývaní sú aj „Nový proletariát“, lebo ten „Starý“ robotnícky zlyhal. Neomarxistická postmoderna bola vytvorená, aby ochromila Západ pred jedným nepriateľom: socializmom a komunistickou ideológiou reprezentovanými ZSSR. Teraz ju však v jej „**multikultúrnej**“ variante proti Európanom používajú aj iní nepriatelia“. V neomarxistickej postmoderne a jej „multikultúrnej“ variante však existuje univerzálne hodnotové kritérium, čiže výnimka, ktorá popiera svoje vlastné pravidlá:

Základným dvojediným univerzálnym hodnotovým kritériom filozofie, teórie a ideológie neomarxistickej postmodernity v „multikultúrnej“ variante je na jednej strane regres všetkých hodnôt, na ktorých je založená európska kultúra, civilizácia a dokonca aj fyzická marginalizácia samotných Európanov a na strane druhej progres hodnôt kultúr ne-európskych imigrantov a ich fyzická expanzia. Potom je logické, že v dogme o rovnosti všetkých kultúr absentuje kultúra a civilizácia európska, pretože

ona jediná je kvalitatívnou prekážkou, aby sa takáto **vulgárna rovnosť** naplnila. Paradoxne je to potom aj dôkaz toho, že európska kultúra a civilizácia je nadradená ostatným kul-túram a civilizáciám, inak by sa ju multikulturalizmus nesnažil zničiť. „Multikultúrna“ spoločnosť funguje prakticky výlučne na princípe ničenia európskej kultúry, civilizácie a samotných Európanov, čo zákonite vedie k nastoleniu totalitnej diktatúry nového ty-pu a vzniku úplne novej kultúry a civilizácie adekvátnej typu totalitnej diktatúry. Nie je potom prekvapujúce, že „Nový proletariát“, ktorý je hrobárom európskej kultúry, civili-zácie a Európanov, pozostáva z ľudskoprávných „humanistov“, pacifistov, kozmopo-litov, ekoteroristov, antirasistov, antidiskriminantov, ne-európskych imigrantov, najrô-znejších „utlačovaných“ menšín a komunít (Rómovia, radikálne feministky, hlásatelia genderovej agendy, homosexuáli, lesby ...) atď. Veľmi dôležitým spojencom multikul-turalizmu v ťažení proti európskej kultúre, civilizácii a samotným Európanom je aj **islam**; cieľ majú totiž totožný, pravda, každý z iného dôvodu. Islam a moslimskí imi-granti majú preto, oproti ostat-ným ne-európskym imigrantom, kresťanstvu a Európa-nom v EÚ najprivilegovanejšie postavenie. Európania sa tak prakticky dostávajú do postavenia ľudí tretej kategórie vo vlastných krajinách, preto sú multikulturalisti, moslimovia a ostatní ne-európski imigranti v podmienkach budovania „multikultúrnej“ spoločnosti en block nepriatelia a kriminálnici, ktorých treba nevyhnutne eliminovať. Multikulturalizmus aj islam polemizujú o mieri a mierovom, vzájomne obohacujúcom spoložití kultúr; ich zámerom je však získanie nadvlády nad Európou. Obidvaja v sku-točnosti vypovedali európskej kultúre, civilizácii a samotným Európanom vojnu; kul-túrnu, skrytú aj otvorenú prakticky od svojho vzniku, islam len o štrnásť storočí skôr ako multikulturalizmus. **Islam je vlastne, svojim spôsobom, militantnou avantgar-dou multikulturalizmu.** Spôsob, akým sa budú multikulturalisti a islamisti podieľať na spoločnom výkone moci po ich eventuálnom konečnom víťazstve, presahuje rá-mec môjho chápania. Islam je totiž, rovnako ako multikulturalizmus, spoločenský systém – islamská orientálna despocia - riadiaci sa islamskou ideológiou a s to-talitným režimom **politického islamu, ktorého súčasťou je šarí'a.** Islamská ideo-lógia je unikátna tým, že je aj náboženstvom s náboženskými rítami vyznávajúcimi božského ideológa - Allaha, ktorého vyvoleným politrukcom je prorok Mohamed. Ďalším unikátnym javom v islame je to, že nemá avantgardu ako európske totalitné režimy. Všetci príslušníci Ummy sú vyznávači islamskej orientálnej despocie – moslimovia. V rámci islamu neexistujú preto oficiálne jeho odporcovia či ateisti – tí sú mŕtvi - len jeho vyznávači. Totalitné režimy môžu byť porazené, alebo ich avantgardu môže zvrhnúť vlastné nespokojné obyvateľstvo. V islame je to nemožné, pretože je zároveň aj vierovyznaním; jeho zvrhnutie by znamenalo zánik islamu ako takého. Tu-recký experiment Atatúrka, či v mene „demokracie“ zvrhnutý režim Saddáma Hussei-na v Iraku dokazujú, že sekularizácia islamu v islamských krajinách je čiastočne mož-ná len nastolením sekulárneho totalitného režimu. Islam a demokracia európskeho typu sú preto navzájom nezlučiteľné. Z uvedeného vyplýva, že dva či viaceré rozdiel-ne spoločenské systémy v jednom štáte nemôžu rovnocenne spoločne fungovať a už toľž nie pokiaľ sú ich politické režimy totalitné. Multikulturalizmus je však založený na rovnosti všetkých spoločenských systémov a ich politických režimov („multikultúr-ne“ označované ako „kultúry“), čiže nemôže prakticky fungovať práve z titulu svojho vlastného princípu. Aj kmene kanibalov majú spoločenský systém a politický režim, ktorý im umožňuje viesť ťaženia za zdrojom bielkovín, ktorým sú príslušníci iných kmeňov, misionári, či turisti. „Kultúra“ kanibalov je v multikulturalizme rovná európs-kej kultúre, dokonca stojí ešte nad ňou. Pokiaľ budú Európania schopní akceptovať tieto fakty a nebudú strkať hlavu do piesku ako pštrosi tak pochopia, že boli napad-nutí, že sú vo vojne a musia sa brániť všetkými

dostupnými aj „neprimeranými“ pro-striedkami. V praxi to znamená, že Európania musia na hlavu poraziť svojich smrteľne nebezpečných nepriateľov, ktorými multikulturalizmus a islam jednoznačne sú. Multikulturalizmus aj islam a ich ideológie v Európe musia byť porazené rovnako ako nacizmus a jeho ideológia; ich vplyv politický aj spoločenský musí byť marginalizovaný tak, aby už nikdy nemohli predstavovať reálne nebezpečenstvo a hrozbu pre európsku kultúru, civilizáciu a samotných Európanov. Na miesto multikulturalizmu musí v Európe nastúpiť multikultúrosť. Moslimovia, kanibali a ostatné kultúry nech si praktizujú svoje „kultúry“ v svojich krajinách a učia sa pokroku. Budú však zmäčkilí, zhýčkaní, morálne zdevastovaní a ochromení Európania vôbec ochotní a schopní vzoprieť sa? Pokiaľ Európania uprednostnia pocit bezpečnosti pred bojom za svoje fyzické, biologické, kultúrne a civilizačné prežitie a slobodu, potom nebudú mať ani bezpečnosť ani slobodu a neprežijú, lebo sa v tejto vojne zbabelo vzdali, hoci mali v rukách prakticky všetky morálne aj technické tromfy aby dosiahli víťazstvo.